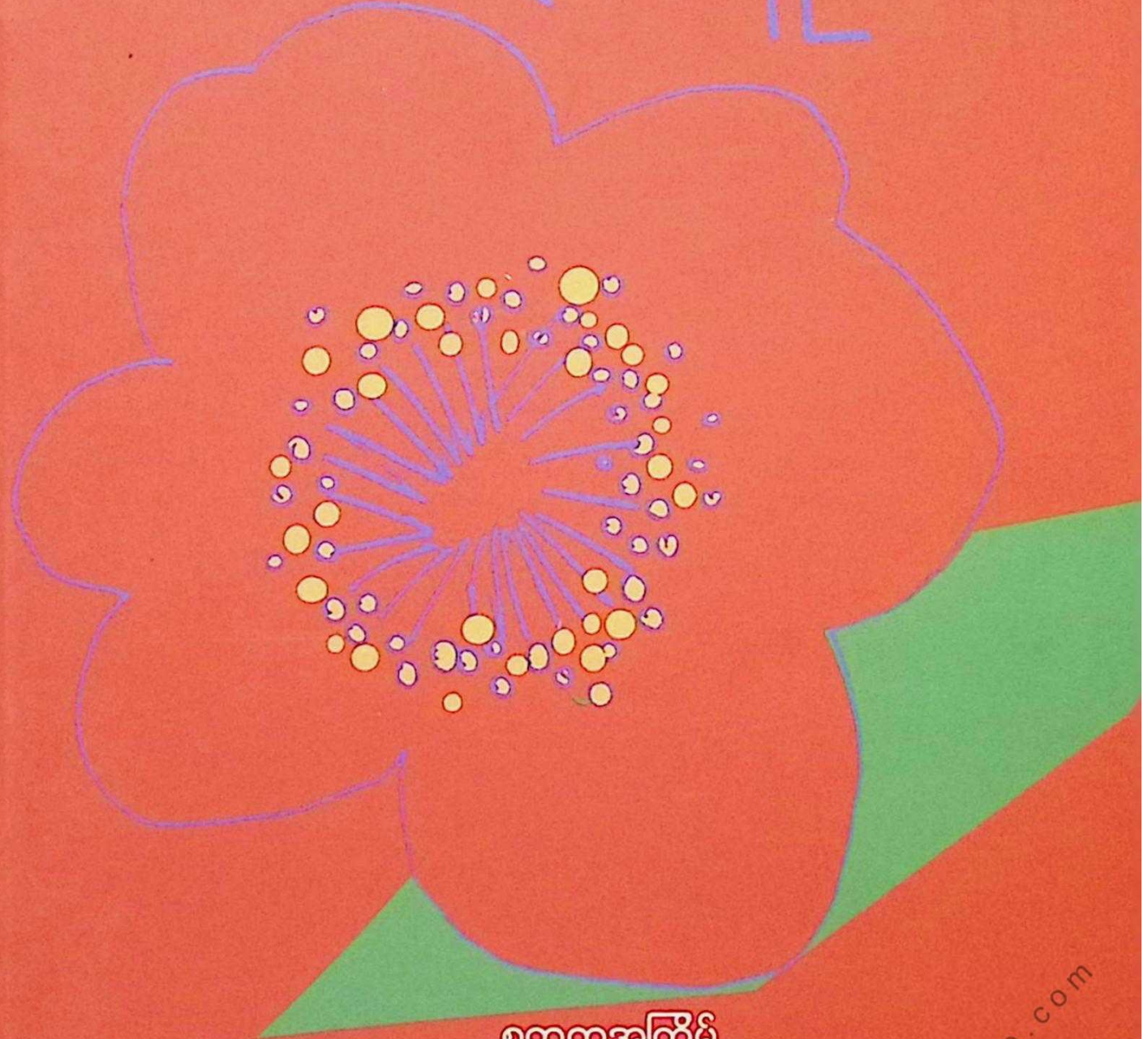

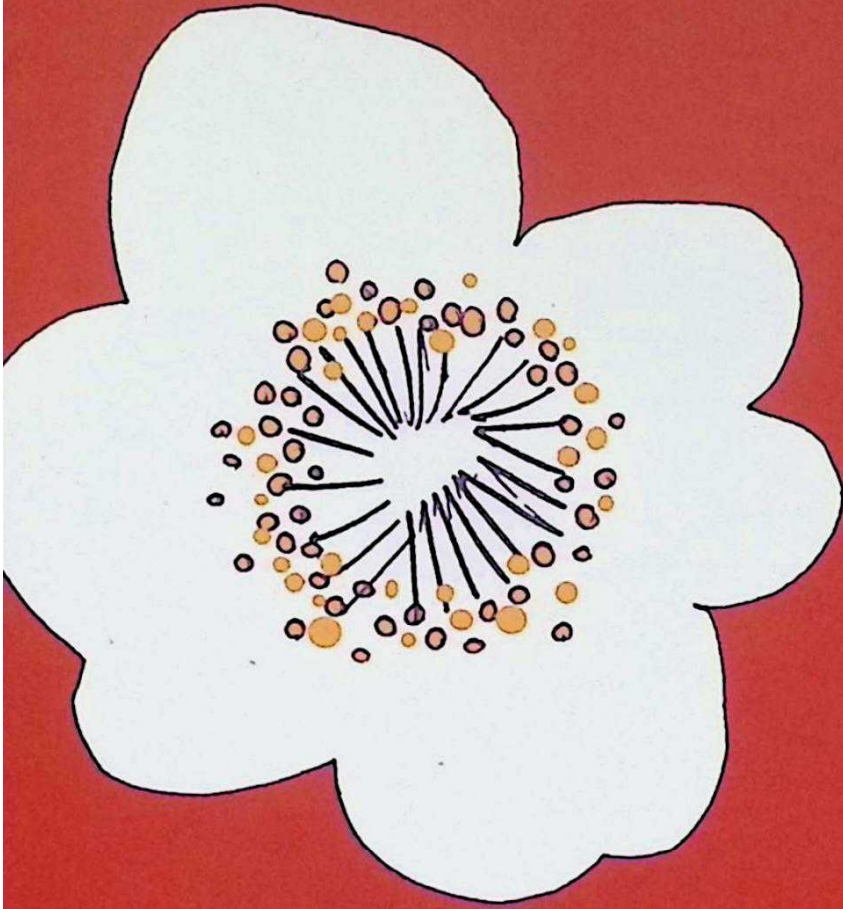
ကံ့ကံ့ကံ့
ပုဒ်ပုဒ်

စတုတ္ထအကြိမ်

mg yoe . com

SAMPLE BOOK

ISBN 978-99971-44-41-6

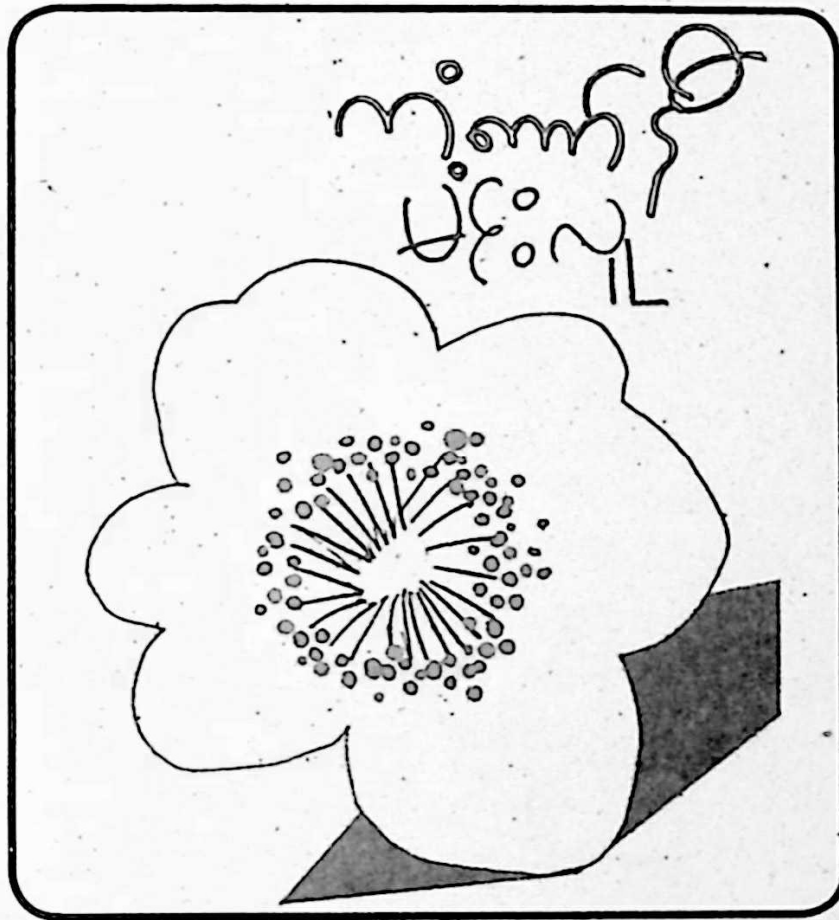
K0427

9 789997 144416 >

COVERDESIGN: NAYMYOSAY

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - ဒုတိယအကြိမ် - ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ အောင်မြင်စာပေ။
 - တတိယအကြိမ် - ဧပြီလ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - စတုတ္ထအကြိမ် - အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၂၉၀)
အမှတ်-၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊ ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၈၃၆)
အမှတ်-၈၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - နေမျိုးဆေး
 - တန်ဖိုး - ၈၀၀၀

ရေတွင်းပျက်ကြီး၏ အတွင်းဘက်နံရံမှာ မြှုပ်ထားသော သံကိုင်းတွေကို အားပြုပြီး တစ်ထစ်ချင်း ခိုဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ကို တစ်ဆင့်ဆင်းပြီးတဲ့ အခါတိုင်း အပေါ်က သံကိုင်းများသည် ထူးဆန်းစွာ ကွယ်ပျောက်ကုန်သည်။ အောက်ကိုသာ ဆက်ဆင်းနိုင်ပြီး အပေါ်ကို ပြန်မတက်နိုင်တော့သည့် သဘော။

အထက်ကို မော့ကြည့်တော့ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝကို ပျပျသာ မြင်ရသည်။ အလင်းရောင် ဝိုင်းဝိုင်းကလေးကို ကြည့်ရတာ လပြည့်ညနှင့် တူနေ၏။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြန်တော့ အဆုံးမရှိအောင် မှောင်မည်းနေသလို ထင်ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆွဲခိုထားသော သံကိုင်းမှာ အရည်ပျော်သလို ဖြစ်ပြီး ပျော့အိတွဲကျလာသည်။ ရော်ဘာကွင်းလို တဖြည်းဖြည်း ရှည်လာပြီး ကိုယ်အလေးချိန် မခံနိုင်ဘဲ ပြတ်ထွက်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ သို့ရာတွင် တစ်ရှိန်ထိုး မဟုတ်။ လေထီးနှင့် ဆင်းရသကဲ့သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းသွားသည်။

အောက်ရောက်သောအခါ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ခြေချမိသည်။ ရေတွင်းထဲမှ ရေမှာ ရေသေမဟုတ်။ စမ်းချောင်းကလေးလို စီးဆင်းနေသည်။ တွင်းနံရံတွေကလည်း အလုံပိတ်မဟုတ်ဘဲ ပတ်လည်မှာ လိုက်ခေါင်းတွေ အသွယ်သွယ် ရှိနေ၏။ လိုက်ခေါင်းတစ်ခု၏ အဝမှာ မြားပုံသဏ္ဍာန် လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ထားသည်။ စာသားကတော့-

‘အ.ထ.က (၁) သို့’

ထိုအခါ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြီး စိုးရိမ်သွားမိ၏။ ဒီနေ့ ကျောင်းဖွင့်ရက်ပါလား။ ဒုက္ခပဲ။ လွယ်အိတ်လည်း ပါမလာဘူး။ ကျောင်းဝတ်စုံလည်း မဝတ်ခဲ့ဘူး။ ကျောင်းပြေးလို့လည်း မဖြစ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမက စည်းကမ်းကြီးသည်။ ဟင်... စာတွေလည်း မကျက်ရသေး။ အိမ်စာတွေလည်း မလုပ်ရသေး။

ပထမကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားရသည်။ ကျောင်းတောင်နောက်ကျနေပြီ။ လိုဏ်ဂူထဲ ဝင်ပြီး လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် အားကုန်ပြေးသည်။ ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်တော့ ဂူပေါက်ဝမှာ အတော်ဝေးသေးသည်။ ပြေးရတာလည်း သိပ်မကောင်းလှ။ လမ်းက ရေတွေ စိုစွတ်ပြီး ချောနေသည်။

လိုဏ်ဂူသည် ရုတ်တရက် ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ လေးဘက်ထောက်ပြီး ဝင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ထပ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းလာသဖြင့် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး မိကျောင်းသွား သွားရ၏။ မလူးသာ မလွန်သာ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားပြီးမှ ဂူပေါက်ဝကို ရောက်သည်။ ဂူဝမှာ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်သော အခါမှာတော့ ရှေ့မှာ ခါးထောက်ပြီး မားမားကြီးရပ်ရင်း စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ အိပ်မက်က လန့်နိုးဖို့ ကောင်းပြီဟု အိပ်မက်ထဲမှာပင် တောင့်တလိုက်မိသေးသည်။ တကယ်လည်း ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ တကယ်မဟုတ်မှန်း သိပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ ထို့အတူ တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သလိုလို ရင်တွေ တုန်နေဆဲလည်း ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ သူသည် ကျောင်းသားဘဝက လွန်မြောက်ခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တောင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

“ခုတစ်လော ရေတွင်းပျက်ကြီးအကြောင်း ခဏခဏ အိပ်မက် မက်တယ်ကွ”
ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ပြောသည်။ မင်းသီဟက-
“ဟေ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ ငါလည်း မက်တယ်ကွ၊ ငါကျတော့ ရေတွင်းဘေးက ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို မက်တာကွ”

“ဟုတ်လား၊ ကံ့ကော်ပန်းတွေကော ပွင့်နေလား”

“ပွင့်တာပေါ့ကွ၊ ငါက ကံ့ကော်ပန်းတွေ တက်ခူးတာ”

“ဘယ်သူ့ကို ပေးဖို့ ခူးတာလဲ”

“ဒါတော့ မသိဘူးကွ၊ အဲဒီတုန်းက ငါက ငယ်သေးတယ်”

“အံ့မယ်... အိပ်မက်ထဲမှာတောင် နုချင်နေသေးတယ်”

“ဆက်နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ငါလည်း ကံ့ကော်ပန်းတွေ ခူးပြီး အပင် ပေါ်က ဆင်းလာတော့ အောက်မှာ ဗယာကြော်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေတာ တွေ့တယ်၊ အဲဒီဗယာကြော်သည်က ဘယ်သူဖြစ်နေလဲ သိလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဆွေသန်းကွ”

“ဟေ... ဘဲခေါင်းကို ပြောတာလား”

“အေးပေါ့”

“ဟာ... ဘဲခေါင်းက အခု ဌာနခွဲမှူးတောင် ဖြစ်နေပြီပဲဟာ၊ ဗယာကြော် ရောင်းရမှာလားကွ”

“မင်းကလည်း အိပ်မက်ပါဆိုမှ သူ မက်ချင်တာ မက်မှာပေါ့၊ မင်းတောင် မှ ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်မှ ကျောင်းသား ပြန်ဖြစ်သွားတယ်လို့ မက်သေးတာပဲ”

“ကဲပါ... ဆက်ပြောပါဦး”

“ငါလည်း ဗယာကြော်နဲ့က မွေးတော့ စားချင်လာရော၊ ပိုက်ဆံက လည်း မပါဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ ငါက တောင်းစားတော့ သူက မပေးဘူးကွ၊ ကံ့ကော်ပန်းနဲ့ လဲမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ငါကလည်း ကံ့ကော်ပန်းတွေ နန်းမွှေးကို ပေးဖို့ စိတ်ကူး ထားတော့ ဘယ်လဲချင်မလဲ”

“ဒါနဲ့ ခုနပြောတော့ ဘယ်သူပေးရမှန်း မသိဘူး ဆို၊ ခုကျတော့ နန်းမွှေး ပေးမလို့ ဖြစ်သွားပြန်ပြီ”

“အိပ်မက်ပါဆိုမှကွာ၊ အဲဒီအချိန်ကျတော့ နန်းမွှေးကို သတိရသွားပြီး... ထားပါတော့... ဒါနဲ့ ငါလည်း ဗယာကြော်တွေ လုပြီး ထွက်ပြေးတာပေါ့”

“ဘဲခေါင်းက နောက်က လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မင်း လန့်နိုးတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ဘဲခေါင်းက မလိုက်ဘူး၊ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်ရင်း အော်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဗယာကြော်လည်း ငါ မစားလိုက်ရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“စားမယ်လုပ်နေတုန်း ခွေးချီသွားလို့ကွ၊ ဒီကြားထဲ ဘယ်က ပေါ်လာမှန်း မသိပါဘူး၊ မျောက်တစ်ကောင်က ငါ့လက်ထဲက ကံ့ကော်ပန်းတွေ လုယူပြီး ဝါးစား နေပါရော၊ ငါက မျောက်ပါးစပ်ထဲက ကံ့ကော်ပန်းတွေ အတင်း ဆွဲထုတ်နေတုန်း လန့်နိုးတာပဲ”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ဘဲခေါင်းက မတွေ့တာ ကြာပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် အိပ်မက်ထဲ ပါလာရတာလဲ”

“ဒီလိုကွ... ဟိုတစ်လောက ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သူတို့ရုံးကို ရောက်သွား သေးတယ်၊ နန်းမွှေးက အဲဒီရုံးမှာ ဘဲခေါင်း ရှိတယ်၊ အကူအညီလိုရင် သွားတောင်း လို့ မှာလိုက်တာလေ၊ အဲဒါကွာ...”

ထိုရုံးက စည်းကမ်းကြီးဟန် တူသည်။ အဝင်ဝတွင် ဧည့်လက်မှတ် လုပ်ရ သည်။ စာရေးက တွေ့ဆုံလိုသည့် ဝန်ထမ်းအမည်ကို မေးသည်။ ဘဲခေါင်း၏ နာမည်ရင်း ခင်ဆွေသန်း ဆိုတာကို မေ့သွား၏။ သူ ခေါင်းကုတ် စဉ်းစားသည်။ စာရေးက သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ရေးဖို့ စောင့်နေသည်။

“ဒီလိုဗျာ... နာမည်က ပါးစပ်ဖျားလေးတင် မေ့နေလို့၊ ဟိုသင်းဗျာ... အမျိုးသမီးပဲ၊ လည်ပင်းရှည်ရှည်... သူ့ခေါင်းက ဘေးတိုက်ကြည့်ရင် အဲ... ဟို.. ဘဲခေါင်းနဲ့ တူတယ်”

စာရေးသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြီး-

“ဆရာက စီအိုင်ဒီကလား”

လူပုံဏှာန်ကိုသာ ပြောပြီး စုံစမ်းနေသဖြင့် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ထင်မှတ် သွားဟန် တူ၏။ ‘ဓာတ်ပုံ ပါလာရင်တော့ ပိုပြီး ရှာရလွယ်မယ် ထင်တယ်’ ဟု ဆက်ပြောနေသေးသည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေလည်း အတော်ဖတ်ပုံ ရ၏။

“ဟာဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ကျွန်တော့် ငယ်သူငယ်ချင်းပါ”

ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုပြီး နာမည် မမှတ်မိ ဆိုတာ ယုတ္တိမရှိဟု ထင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်-

“ဒီလိုပါ... သူက အခု နာမည်ပြောင်းထားတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်”

“ဒါဆိုရင် အရင်နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

စ,မိမှတော့ မထူးဘူး ဆိုပြီး-
 “ဘဲခေါင်း တဲ့”
 “ဟာဗျာ... နာမည်ကြီးကလည်း”
 ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရသွားသဖြင့်-
 “သူက ဒီရုံးမှာ ဌာနခွဲမှူးလေ၊ အမျိုးသမီးပဲ”
 ဒီတော့မှ-
 “အမျိုးသမီး ဌာနခွဲမှူးက တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ ဒေါ်ခင်ဆွေသန်းကို
 ပြောတာလား”
 “ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ”
 ခင်ဆွေသန်း ခေါ် ဘဲခေါင်းကို တွေ့ပြီးနောက် သူ့အလုပ်ကိစ္စကို အစမှ
 အဆုံးတိုင် ကူညီပေးလိုက်သည်။
 “နောက် သိပ်မကြာဘူးကွ၊ မြို့ထဲက ရွှေဘုံသာလမ်းထိပ်မှာ ဘဲခေါင်း
 နဲ့ သွားဆုံတယ်၊ သူ့ငယ်နာမည် ဘဲခေါင်းလို့ ငါက ရုံးစာရေးကို ပြောလိုက်မိတာ
 တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူ ပြန်ကြားပုံ ရတယ်၊ အဲဒါကွာ... ငါ့ကို ရေရေလည်လည်
 ဟောက်တော့တာပဲ”
 “ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ သူက အရာရှိဖြစ်နေတာကို မင်းက ငယ်ငယ်
 က နာမည်ပြောင် သွားဖော်တာကိုး”
 “ဒါနဲ့ ငါလည်း သူ ကျေနပ်အောင် ချောမော့ပြီး ဗယာကြော်သုပ်ဆိုင်
 တွေ့တာနဲ့ ဝယ်ကျွေးလိုက်ရတယ်၊ ဒါကို စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ဗယာ
 ကြော်သည် ဖြစ်သွားတာ ထင်တယ်ကွ”
 “မင်း အိပ်မက်အကြောင်းကိုလည်း ဘဲခေါင်းကို ကြုံရင် ပြောပြလိုက်ဦး
 ပေါ့”
 “မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဘဲခေါင်း ဘယ်လောက် စွာတယ် ဆိုတာ မင်း သိသား
 ပဲ။ အခုတောင် ခေါက်ထီးနဲ့ တရွယ်ရွယ် လုပ်နေတာ”
 ကျော်ဇင်ဦးက ရယ်လိုက်ပြီး ဘိယာခွက်ကို ယူ၍ လက်ကျန်ရှင်းလိုက်
 သည်။ ဖန်ကရားထဲမှာလည်း ကုန်နေပြီ။
 “ဟေ့ကောင်၊ နောက်တစ်ဂျား မှာရအောင်”
 မင်းသီဟက-

“တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်းကလည်း”

“ငါ မဝသေးဘူးကွ”

“မင်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အစားလည်း ကြီးတယ်၊ အအိပ်လည်း ကြီးတယ်၊ စကားလည်း များတယ်၊ သောက်ရင်လည်း များများ သောက်ချင်တယ်”

“တစ်ခါတလေပါကွာ”

“ပြီးတော့ မင်းကို ငါက အိမ်လိုက်ပို့ရဦးမယ်၊ ဟိုရောက်တော့ မင်း မိန်းမ တီနီယာက ငါ့ကိုပဲ အပြစ်ပြောတာ”

“အေး... ဝိုင်းဝိုင်းကို မင်း အဲဒီလို တီနီယာလို့ သွားခေါ်ရင် ပိုတောင် စိတ်ဆိုးဦးမယ်”

“မင်းလည်း နန်းမွှေးကို ချိုင်းမွှေးလို့ ခေါ်တာပဲ”

ကျော်ဇင်ဦးက ထပ်ပြီး တောင်းဆိုသဖြင့် ဘီယာတစ်ခွက်စီ ထပ်မှာသောက်ကြသည်။

“ခုလို ဘီယာလေးနဲ့ ငြိမ်နေရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ စိုးချစ်ကို သတိရတယ် ကွာ၊ တစ်ရက်လောက်တော့ ဒီကောင်ကိုပါ ချိန်းပြီး ဆုံရအောင်”

ဟု မင်းသီဟက တမ်းတသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက-

“ဒီကောင်ကြီး ဘီယာ မသောက်ဘူးကွ၊ ရမ်တို့၊ ဝီစကီတို့လည်း မကြိုက်ဘူး၊ ဘီအီးပဲ သောက်တာ”

“မင်းနဲ့ ဆုံသေးလား”

“အမြဲ မဟုတ်တောင် ဒီကောင် မြို့ထဲက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ လာရင်း ဝင်ဝင်လာတတ်တယ်”

“သူက ကဗျာပဲ ရေးသလား၊ တခြား ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား”

“စိတ်လိုတဲ့ အခါမှာတော့ မြန်မာစာ ကျူရှင်လေး ဘာလေး ပြတတ်တယ်၊ ဒါလည်း စီးပွားဖြစ် မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်တော်ကော သောက်နေလား”

“အရက်သမားကြီး လုံးလုံး ဖြစ်နေပြီလို့တော့ ပြောလို့ မရဘူးပေါ့ကွာ၊ ညနေတိုင်းလိုလိုတော့ သောက်တာပဲ”

“ဒီကောင် ခုထိ လူပျိုကြီး လုပ်နေတုန်းပဲနော်၊ အစွဲအလမ်းတော့ တော်တော်ကြီးတဲ့ ကောင်ပဲ”

ကံ့ကော်နီ
“ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်ကွ၊ ဒီကောင်လည်း ငါတို့မက်တဲ့ အိပ်မက်မျိုး
မက်မလား မသိဘူး”

“မင်းဟာက ဘာဆိုင်လို့လဲကွ၊ ငါတို့ မက်တာနဲ့ သူက မက်စရာလား”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ မင်းနဲ့ငါတောင် မတိုင်ပင်
ဘဲနဲ့ အဲဒီအကြောင်းတွေ အိပ်မက် မက်ကြသေးတာပဲ၊ ရေတွင်းပျက်ကြီးနဲ့
ကံ့ကော်ပင်ဟာ စိုးချစ်အတွက် ပိုပြီး ပတ်သက်မှု ရှိနေတယ်လေကွာ”

စိုးချစ်သည် အမှန်တကယ်ပင် အိပ်မက် မက်လေသည်။

သူသည် ငှက်တစ်ကောင်လို လေထဲမှာ ပျံနေသည်။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပြင်ပေါ်မှ အရာတွေ အားလုံးကို သေးငယ်လှစွာ ပြားပြားဝပ်နေတာ မြင်ရသည်။ ကံ့ကော်ပင်ကြီး တစ်ပင်သာလျှင် ထီးထီးမားမားကြီး ထိုးထွက်နေသည်။ ကံ့ကော်တွေက ပင်လုံးကျွတ်အောင် ပွင့်နေကြ၏။

သူက ကံ့ကော်ပင်၏ အကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်ကို ဆင်းသက်နားလိုက်သည်။ အကြီးဆုံး၊ အလှဆုံး ကံ့ကော်ပွင့်ကို လိုက်ရှာသည်။

တွေ့ပြီ၊ လှလိုက်တဲ့ အပွင့်၊ ထူးထူးခြားခြားပါပဲ၊ အချို့ပန်းကန် တစ်ချပ်စာ လောက် ရှိသော ကံ့ကော်ပွင့်ကြီး။

သူ ခူးဆွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ပေါ်ကို ခုန်ချသည်။ လေဟာ နယ်ထဲမှာလိုပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာပေါ့ပါးစွာ ဆင်းသက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျှောက်လာနေတာကို မြင်ရသည်။ ရေတွင်း ပျက်ကြီး၏ ပေါင်ကို မှီရင်း အဆင်သင့် စောင့်နေလိုက်၏။

အနားရောက်သောအခါ သူက ကံ့ကော်ပန်းကို ပေးသည်။ မိန်းကလေးက ခေါင်းခါသည်။

သူက လက်ထဲကို အတင်းထည့်ပေးသည်။ မိန်းကလေးက ကံ့ကော်ပန်း

ကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ကံ့ကော်ပန်းသည် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲ ကျသွားသည်။ သူ
ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ ကံ့ကော်ပန်းသည် ရဟတ်တစ်ခုလို ချာချာ
လည်ပြီး ကျသွားသည်။ ရေပြင်နှင့် ထိသော အချိန်မှာပင် ရေတွေ ပွက်ပွက်ဆူပြီး
အခိုးအငွေ့တွေ ထွက်လာသည်။ လှိုင်းတံပိုးတွေ ထန်လာသည်။

နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောက မိန်းကလေး
ကို မတွေ့ရတော့။ လမ်းတစ်လျှောက် ခြေရာတွေသာ ထင်ကျန်ခဲ့သည်။ ခြေရာ
အတိုင်း လိုက်သွားသောအခါ ကံ့ကော်ပင် ခြေရင်းမှာ အဆုံးသတ်သည်။ အပင်
ပေါ် မော့ကြည့်သည်။ ကံ့ကော်တစ်ပွင့်မှ တစ်ပွင့် ကူးပြီး ပျံလိုက်၊ သွားလိုက်
လုပ်နေသော လိပ်ပြာလေး တစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဒီအိပ်မက်မျိုး မက်သူ နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကံ့ကော်ပင်ကြီးက မြေမှာ ပေါက်နေခြင်း မဟုတ်။ ရေ
တွင်းပျက်ကြီးထဲက ထိုးထွက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ကံ့ကော်ပွင့်က တစ်ပွင့်တည်းသာ
ကျန်တော့သည်။ အနားကပ်သွားပြီး ခူးမယ်လုပ်တော့ ကတ်ပြားလေးတစ်ခု
ချိတ်ဆွဲထားတာ တွေ့ရသည်။

‘ပိုင်ရှင် ရှိသည်၊ မခူးရ’

သူ စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်အလှည့်တွင် သူ့ရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က
ရပ်စောင့်နေသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာရှေ့မှာ ရေခိုးရေငွေ့တွေလို အရာများက
ကာရံထားသဖြင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်ရ။ ထိုသူက-

“နင့်ဆန္ဒအတိုင်း ငါ့မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မမြင် မတွေ့စေရပါဘူးလို့
ကတိပေးခဲ့တာကို ယုံပြီ မဟုတ်လားဟင်”

ဟု ပြောသည်။

မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် အသံကိုတော့ ကြားရတာပဲ။

သည်အသံကို မှတ်မိသည်။ ထိုသူက-

“နင့်ကို ငါ ပန်းပေးပါတယ်”

ဆိုပြီး ကံ့ကော်တစ်ပွင့် လှမ်းပေးသည်။

သူ့လက်ထဲက ကံ့ကော်ပွင့် သည် အဖြူရောင် မဟုတ်၊ အနီရောင်။
ရဲရဲနီနေသော ပန်းတစ်ပွင့်။
ကံ့ကော်နီ။

ဒီရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် ကံ့ကော်ပင်တို့ကို

သူတို့သည် ဘာကြောင့်များ

စိတ်မှာ ဒီလောက် စွဲလမ်းနေကြရပါသလဲ။

ဘာကြောင့်များ အိပ်မက်ထဲအထိ

စိုးမိုးခြင်း ခံနေကြရပါသလဲ။

နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တော့

ရှိရပေမည်။

mgyc.com

SAMPLE BOOK

mgyc.com

ကျောင်းကို သွားမည့် ဖြတ်လမ်းမှာ မြေနီလမ်းကလေး ဖြစ်၏။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဟိုအရင်က စိုက်ခင်းတွေ ရှိခဲ့သည်။ ခုတော့ တဲအိမ်ကလေးတွေ ဟိုနားတစ်ခု၊ ဒီနားတစ်ခုသာ ရှိတော့သည်။

လမ်းကလေး၏ ဘေးတစ်နေရာတွင် ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်တွင်း ရှိ၏။ တွင်းဘေးမှာ ကံ့ကော်ပင်ကြီး အုပ်မိုးနေသည်။ ထိုနေရာသည် တဲအိမ်စုတွေနှင့် နည်းနည်းလှမ်းသဖြင့် လူပြတ်သည်။

ရေတွင်းကြီးသည် အသုံးမပြုတာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အတော် ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီ။ ရေတွင်းပေါင်၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသည် အပေါ်ယံ တစ်ပေလောက် ပဲ့ထွက်နေပြီး အက်ကြောင်းလိုက်နေသည်။ ပေါင်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ကတော့ အပေါ်ယံအင်္ဂတေတွေ ကွာကျနေသည့်တိုင် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

ရေတွင်းကြီးမှာ သာမန် အိမ်သုံးရေတွင်းတွေနှင့် မတူဘဲ ထူးထူးခြားခြားကြီးမားသည်။ ပေါင်၏ ဗြက်ကပင် နှစ်ပေလောက် ရှိပြီး လူတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း တက်လဲ့လို့ ရသည်။

ဒီရေတွင်းကြီးသည် အရင်က စိုက်ခင်းတွေ ရေလောင်းဖို့ တူးထားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တချို့က ခန့်မှန်းသည်။ တချို့ကတော့ စိုက်ခင်းအတွက် ဆိုရင်သည် လောက် ခုံခုံညားညား လုပ်ထားစရာ မလို။ ဖြစ်နိုင်တာက တစ်ချိန်တုန်းက ဒီနေရာ

မှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိလိမ့်မည်။ ဒီရေတွင်းကြီးကတော့ တစ်ရွာလုံး သုံးကြဖို့ တူးထားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

တချို့ကလည်း ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှိခဲ့ပြီး ကျောင်းရေတွင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ဆွဲသည်။ သူဌေးကြီး တစ်ဦးဦး၏ နွေရာသီဥယျာဉ်ထဲက ရေတွင်းကြီးဟု ဆိုသူလည်း ရှိ၏။ ဘယ်သူမှတော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ တဲအိမ်စုမှ လူတွေကလည်း သူတို့ ဒီရောက်မလာခင်ကတည်းက ဒီရေတွင်းကြီး ရှိနေပြီး ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

ကံ့ကော်ပင်ကြီးသည်လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။

ရေတွင်းနားက ကံ့ကော်ပင် ဖြစ်သောကြောင့် ရေဓာတ် ကောင်းကောင်း ရလို့လား မသိ၊ ပွင့်ပြီဆိုလျှင် တစ်ပင်လုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်ကြသဖြင့် အပင်ပေါ် နှင်းခဲတွေ ကျနေသလား အောက်မေ့ရသည်။ နောက်ပြီး ထူးခြားတာက ဒီအပင်ကြီးသည် တခြားအပင်တွေထက် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လောက် စောပြီး ပွင့်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် ကံ့ကော်ပင်ကြီးသည် ဒီနေရာတစ်ဝိုက် မှာ အဓိကရလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် ပထမဆုံး စတင် ပတ်သက်သူက ကျော်ဇင်ဦး ဖြစ်၏။

သူတို့သည်လေးတန်းအောင်ကြပြီးနောက် အထက်တန်းကျောင်းကြီးကို ပြောင်းကြရသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် ဒီဖြတ်လမ်းကို အသုံးပြုကြသည်။

ကျော်ဇင်ဦးသည် ရေတွင်းပျက်ကြီးနား ရောက်တိုင်း စိတ်ထဲက မရိုးမရွ ဖြစ်ရသည်။ ဒီရေတွင်းကြီးကို သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ သေသေချာချာ လေ့လာချင်သည်။

ရေတွင်းနားက ဖြတ်လျှောက်တိုင်း လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်တတ်သည်။ တချို့နေ့တွေမှာ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားပြီး တွင်းပေါင်ပေါ် ဝမ်းလျားထိုး တက်ပြီး

အောက်ကို ငိုကြည့်သည်။ ပေါင်က ကျယ်နေသဖြင့် အောက်ခြေကို မြင်ရလောက် သည်အထိ မရောက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဒီကြားထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေက-

“ဟေ့ကောင်... တွင်းထဲ ပြုတ်ကျနေဦးမယ်”

ဆိုပြီး လိုက်လိုက်ဆွဲကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ဇင်ဦးမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် အရင်က မူလတန်းကျောင်းကလေး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ရပ်ကွက် အတွင်းမှာသာ ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။ ငါးတန်းရောက်လို့ ကျောင်းကြီးကို ပြောင်း တော့မှ ဒီဘက်ကို ရောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစပိုင်း တစ်လလောက်မှာ သိပ်အတင့်မရဲကြသေး။ လမ်းသွားလျှင် သေသေဝပ်ဝပ် ကုပ်ကုပ်ကလေးတွေ။ မျက်လုံးက ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ရွံ့တွံ့တွံ့ ဖြစ်နေကြ၏။

နောက်ပိုင်း အသားကျလာတော့မှ ကဲလာကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ထဲမှာ ကျော်ဇင်ဦးက အဆိုးဆုံး။ လမ်းသွားလျှင် ကောင်းကောင်းမသွား။ ခဲလုံးတွေ ကောက်ပြီး ဟိုပစ် ဒီပစ် လုပ်ချင် လုပ်သည်။ လမ်းဘေးက ချုံတွေ၊ သစ်ပင်ငယ်တွေ ကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် လျှောက်ရမ်းချင် ရမ်းသည်။

စိုးချစ်ကတော့ ခြေလှမ်းနွေးသည်။ သူက ဝှေးရင်း ငေးရင်း ခပ်ဖြည်း ဖြည်း လျှောက်တုတ်သူ ဖြစ်၏။ ဒါကို ကျော်ဇင်ဦးက စိတ်မရှည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ကနေ ခပ်သွက်သွက် အပြေးတစ်ပိုင်း သွားပြီးမှ တစ်နေရာမှာ ထိုင်စောင့် နေတတ်သည်။

“မင်းဟာက ဘာထူးလဲကွ၊ ရှေ့က မြန်မြန်သွားမယ်ဆိုလည်း တစ်ခါ တည်း ကျောင်းရောက်အောင် သွားပေါ့၊ ခုတော့ ကြိုပြီးတော့လည်း ပြေးသေး တယ်၊ ပြီးတော့လည်း ပြန်ထိုင်စောင့်နေသေးတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျောင်းကို တူတူပဲ ရောက်တာပဲ”

ဟု မင်းသီဟက ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက-

“ဒီကောင် လေးတိလေးကန်နဲ့ လျှောက်နေတာ ငါ စိတ်မရှည်ဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းလည်း မသွားချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် စောင့်နေတာ”

ကျော်ဇင်ဦးသည် ဟိုရက်တွေက ရေတွင်းပျက်ကြီးကို လေ့လာချင် လျက်နှင့် အောင့်ထားခဲ့ရသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ကျောင်းမတက်ခင် ဘီတန်း

mgjoe.com

က ကောင်တွေနှင့် ကျားထိုးဖို့ ချိန်းထားသဖြင့် စောစော ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ရေတွင်းကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း အရောက်တွင် ကျော်ဇင်ဦးက ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့က
ပြေးသည်။ ရေတွင်းပျက်ကြီးဆီ တန်းပြေးပြီး ပေါင်ပေါ် တွယ်တက်လိုက်၏။
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... အောက်မှာ ရေတွေ ရှိသေးတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သန့်တော့
မသန့်ဘူး၊ သစ်ရွက်ဆွေးတွေနဲ့”

ဟု အော်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်... ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျနေဦးမယ်”

မင်းသီဟက လှမ်းသတိပေးသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်
ပစ်ချပြီး-

“မကျပါဘူးကွ၊ ရေတွင်းပေါင်က အကျယ်ကြီးပဲ၊ ဒီပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်
လို့တောင် ရတယ်၊ ကြည့်”

ဆိုပြီး ရေတွင်းပေါင်ပေါ် ပတ်လျှောက်ပြသည်။

“သတိထားဦး ဟေ့ကောင်”

စိုးချစ်က ပြောသော်လည်း ကျော်ဇင်ဦးက ဂရုမစိုက်။ လက်နှစ်ဖက်ကို
ဘေးသို့ ဆန့်တန်း၍ လေယာဉ်ပျံ ဝဲသလို လုပ်ပြနေသေးသည်။ သူသည် စိုးချစ်
တို့ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ‘ဟား... ဟား...’ ဟု ရယ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်
သတိတစ်ချက် လွတ်သွားသည်။

ရေတွင်းပေါင်၏ တစ်နေရာတွင် တစ်ပေလောက် ပဲ့ထွက်ပြီး အက်ကြောင်း
လိုက်နေသော နေရာ ရှိသည်။ ကျော်ဇင်ဦးသည် ဟိုကောင်တွေဘက် လှည့်ကြည့်
လိုက်သော အခိုက်နှင့် ပဲ့ထွက်သော နေရာကို ခြေအချ အံ့ကိုက် ဖြစ်သွားသည်။
ထိုအခါ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ယိုင်ထွက်သွား၏။

“ဟာ... ဟာ...”

မင်းသီဟက လှမ်းခေါ်လိုက်စဉ်မှာပင် ကျော်ဇင်ဦးသည် ယိမ်းထိုးပြီး
နောက် ရေတွင်းထဲ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ဟာ... ကျပြီ၊ ကျပြီ”

စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့ ရေတွင်းဆီ ပြေးသည်။ ပေါင်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး
အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျော်ဇင်ဦးကို မမြင်ရ။

“နစ်သွားပြီကွ”

မင်းသီဟ စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ကျော်ဇင်ဦး ရေထဲမှ ယက်ကန်ယက်ကန် ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူသည် နည်းနည်းပါးပါး ရေကူးတတ်သည်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တော့ မဟုတ်။ ရေမနစ်ရုံ ခြေလှုပ် လက်လှုပ်သာ ဖြစ်၏။ သူသည် တဝန်းဝန်း ကူးခပ်နေရင်းက -

“ငါ့ကို ကယ်ကြပါဦး၊ ငါ့ကို ကယ်ကြပါဦး”

ဟု ကြောက်လန့်တကြား အော်နေသည်။

စိုးချစ်တို့ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိ။ မင်းသီဟက-

“ဝါးလုံးကွ၊ ဝါးလုံး ချပေးရင် ရမယ်”

ဆိုပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်သည်။ ဘာမှ မတွေ့၊ ထို့ကြောင့်-

“မင်း သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေ၊ ငါ တဲအိမ်စုက လူကြီးတွေ သွားခေါ်မယ်”

ဆိုပြီး ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

စိုးချစ်က ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်ပြီး-

“ဘေးက နံရံကို ကိုင်ပြီး မှေးထားကွ”

ဟု လှမ်းပြောသည်။ ရေတွင်းနံရံကလည်း ရေညှိတွေနှင့်မို့ ချောနေသည်။ အားပြုမိတွယ်လို့ မရ။ ရေတွင်းနံရံမှာ သံကိုင်တွေ ရှိသော်လည်း အပေါ်ပိုင်း ဆယ့်လေးငါးပေ လောက်မှာသာ ကျန်တော့သည်။ အောက်ပိုင်းတွေက ဆွေးပြီး ပြတ်ကျကုန်ပြီ။

“ငါ လက်ပန်းကျနေပြီကွ”

ကျော်ဇင်ဦး အော်သည်။ စိုးချစ်က-

“ကိုယ်ဖော့ထားကွ၊ ဟိုကောင် လူကြီးတွေ သွားခေါ်နေတယ်”

“မရတော့ဘူးကွ၊ မောလာပြီ”

“တောင့်ထားပါကွ”

“မရဘူးကွ၊ ငါ... ငါ နစ်တော့မယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းမှာပင် ကျော်ဇင်ဦး နစ်သွားသည်။

ရေအောက်ကြမ်းပြင် ရွံ့မြေပြင်ကို ခြေထောက် ထိမိသော အချိန်မှာပင် ကျော်ဇင်ဦး အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားသည်။ တကယ်တော့ ရေက သုံးလေးပေ လောက်သာ နက်သည်။ စောစောကတည်းက မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်လျှင် ခုလို တောင် ပင်ပန်းမှာ မဟုတ်။ ရေထဲ ပြုတ်ကျပြီးနောက် ကြောက်အား လန့်အားနှင့်

ကူးခပ်နေမိသောကြောင့် ရေကတိမ်တိမ်ကလေးဖြစ်ကြောင်း သတိမထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ့လခွေး... ရေက တိမ်တိမ်ကလေးကွ”

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သည်။

-တဲအိမ်စုက လူကြီးတွေ ရောက်လာပြီး ကျော်ဇင်ဦးကို ဆယ်တင်ရ သည်။ လူကြီးတစ်ယောက် ခါးမှာ ကြိုးစကို ချည်ပြီး တွင်းထဲ ဆင်းသည်။ ကျော်ဇင်ဦး ကို ကုန်းပိုးသည်။ အပေါ်က လူတွေက တစ်ဘက်ကြိုးစကို ထိန်းပြီး ဆွဲပေးရ သည်။ တွင်းထဲက လူကြီးကို အားပြုပြီး တွင်းနံရံကို ကန်၍ တက်လာသည်။

အပေါ်ရောက်တော့မှ ကျော်ဇင်ဦးကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက်စီ ဝိုင်းဆူ ကြတော့သည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေက ကိုယ့်လမ်းကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး မသွား ဘူး၊ တော်တော် ကမြင်းချင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ တွင်းထဲကို တိုက်ရိုက်ကျလိုပေါ့၊ နံရံနဲ့ ခေါင်းနဲ့သာ ဆောင့်မိသွားရင် တစ်ခါတည်း မသာပေါ်သွားမယ်၊ ဘာမှတ် သလဲ”

ကျော်ဇင်ဦးမှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ငုံ့ခံနေရသည်။ လူကြီးတွေ ထွက်သွားတော့မှ စပ်ဖြဖြ ဖြစ်လာသည်။

“ခုမှ မျက်ခွက်ပြောင်မနေနဲ့၊ စောစောတုန်းကတော့ ကြောက်ချေး ပန်းပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်နေပြီးတော့”

ဟု မင်းသိဟက ဟောက်လိုက်သည်။ စိုးချစ်က-

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ မင်း အဝတ်အစားတွေ အကုန်စိုကုန်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ”

ဒါကို ခုမှ သတိရကြသည်။

“အိမ်ပြန်လဲလိုက်ပေါ့”

မင်းသိဟက အကြံပေးသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ အိမ်က ဘာဖြစ်တာလဲ မေးရင် ခက်မယ်”

“ကျောင်းကို ဒီအတိုင်း သွားရင်လည်း ဝိုင်းဟားကြမှာပဲ၊ အဲ... ဟေ့ ကောင်တွေ၊ ငါတွင်းထဲ ပြုတ်ကျတဲ့အကြောင်း ကျောင်းမှာ လျှောက်မပြောကြနဲ့ နော်”

“အေးပါ... မပြောပါဘူး၊ အခု အင်္ကျီတွေ၊ လုံချည်တွေ ရေစိုနေတာ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲသာ စဉ်းစားကြစမ်းပါ”

စိုးချစ်က တွေးနေရာမှ-

“တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မင်း အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီး နေပူလှန်းထားလိုက်၊ အချိန်တွေ ရသေးတာပဲ”

“ဘာ... ငါက အဝတ်အစားတွေ ချွတ်လှန်းတော့ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ နေရ မှာလား”

“အောက်ခံဘောင်းဘီ မပါဘူးလား”

“မပါဘူးကွ၊ အဲ... မင်းတို့ဆီမှာ ပါရင် ခဏပေးဝတ်လေ”

“ငါတော့ မပါဘူး”

“ငါလည်း အောက်ခံဘောင်းဘီ ဝတ်မလာဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“ကဲ..ဟေ့ကောင်မထူးဘူး၊ ချွတ်သာ ချွတ်ပြီး နေပူလှန်းထားလိုက်တော့”

“ဟာကွာ”

“ဟာကွာ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ နေကလည်း ပြင်းနေတာပဲ”

ဟိုနှစ်ကောင်က ဝိုင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် ကျော်ဇင်ဦး အင်္ကျီချွတ်သည်။

ပြီးတော့-

“အင်္ကျီကို အရင်လှန်းမယ်ကွာ၊ အင်္ကျီခြောက်မှ ပုဆိုးလှန်းမယ်။ ဒါဆို ပုဆိုးမခြောက်ခင် အောက်ပိုင်းကို အင်္ကျီနဲ့ ပတ်ထားလို့ ရတယ်”

“ဖြစ်မလားကွ၊ တစ်လှည့်စီ လှန်းတော့ အချိန်နှစ်ဆ ပိုကြာတာပေါ့၊ ကြာတယ် ဟေ့ကောင်... ပုဆိုးပါ ချွတ်”

“ငါက... ဟိုသင်းကြီးနဲ့”

“ဟေ့ကောင်... မင်း လုပ်နေတာနဲ့ အချိန်တွေ စားနေပြီ။ ကဲ... ဒီလိုလုပ်၊ ကံကော်ပင်ကြီးနောက်မှာ သွားချွတ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ဆီ ပစ်ပေးလိုက်၊ ပြီးရင် ပင်စည်နောက်မှာပဲ ကွယ်ပြီး နေ”

ကျော်ဇင်ဦးက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေစဉ် မင်းသီဟက ‘သွားစမ်း ပါဟ’ ဆိုပြီး တွန်းလွှတ်သဖြင့် ခေါင်းကုတ်ရင်း ထွက်သွားသည်။ ကံကော်ပင်နောက် သို့ ဝင်ကွယ်၍ ပုဆိုးကို ချွတ်ပြီး လှမ်းပစ်ပေးသည်။

“မင်းတို့အကျင့်တော့ မယုတ်နဲ့နော်၊ ငါ့အဝတ်အစားတွေ ယူပြီး လစ်မပြေးနဲ့ဦး”

ဟု စိတ်မချဟန်ဖြင့် လှမ်းပြောသေးသည်။ စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့က ကျော်ဇင်ဦး၏ ပုဆိုးနှင့် အင်္ကျီတို့ကို ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ လှန်းပေးသည်။

ကျော်ဇင်ဦးက ကံ့ကော်ပင် နောက်ကွယ်မှ မကြာခဏ ခေါင်းပြုထွက်ပြီး ‘မခြောက်သေးဘူးလား’ ဟု မေးမေးနေသည်။

“ချက်ချင်းတော့ ခြောက်မလားကွ”

“နည်းနည်းသွေ့ရင် တော်ပြီကွာ၊ ဝတ်ထားရင်းနဲ့ ခြောက်သွားမှာပဲ”

“အေးပါကွ၊ အောက်က အုတ်အပူနဲ့ဆိုတော့ ခဏလေး ခြောက်... အဲ...”

မင်းသီဟ ပြောရင်းက စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လျှောက်လာနေသော ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နန်းမွှေးတို့ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ပင် ဖြစ်လေ၏။

“စိုးချစ် ပြဿနာပဲ၊ နန်းမွှေးတို့ လာနေပြီ”

“ဟေ... ဟုတ်တယ်ဟ၊ နေဦး... ငါတို့ဟန်မပျက်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ ဟေ့ကောင်... ကျော်ဇင်ဦး၊ လုံအောင် ပုန်းနေနော်၊ ခေါင်းကြီး ထွက်ထွက်ပြီး မကြည့်နဲ့၊ လူလာနေတယ်”

ဟု ကျော်ဇင်ဦးဆီ လှမ်းသတိပေးသည်။ အရေးထဲ ကျော်ဇင်ဦးက ‘ဘယ်သူတွေလဲကွ’ ဟု အသံပေးနေသေးသည်။

“ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ နန်းမွှေးကွ”

“ဟိုက်... သောက်ခွဲပဲ”

နန်းမွှေးက-

“နင်တို့ ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“သွားမှာပေါ့ဟ၊ ကျော်ဇင်ဦး မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ”

မင်းသီဟက လှိုမ့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဝိုင်းဝိုင်းက ရေတွင်းပေါင်ပေါ် လှမ်းထားသော ကျော်ဇင်ဦး၏ အဝတ်အစားများကို တွေ့သွားသည်။ ရေတွင်းနားကို လျှောက်လာပြီး-

“အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ”

လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးဟ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေက ဘာလို့လှန်းထားရတာလဲ”
နန်းမွှေးကလည်း-

“နင်တို့ ဘာတွေ မဟုတ်တာ လုပ်ထားလဲ”

ဟု ဝင်၍ စစ်ဆေးနေပြန်သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒါတွေက ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲ”

“ဟို... ကျော်ဇင်ဦး... အဲ... မဟုတ်ပါဘူး”

မင်းသီဟက လွတ်ခနဲ ပြောမိပြီးမှ ချက်ချင်း ဘူးကွယ်သည်။

ဝိုင်းဝိုင်းသည် မသင်္ကာဖြစ်သွား၏။ စောစောက ပြောတော့ ကျော်ဇင်ဦးကို စောင့်နေတာ တဲ့။ ခုကျတော့ ဒီအဝတ်အစားတွေဟာ ကျော်ဇင်ဦးရဲ့ ဟာတွေလို့ ပြောနေပြန်ပြီ။ ပြီးတော့ ခုမှ တစ်ခု သွားသတိရမိ၏။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ကျော်ဇင်ဦးသည် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားရင်း ‘ဝိုင်းဝိုင်းရေ၊ ပြားပြားရေ ငါကျောင်းသွားနှင့်ပြီဟေ့’ ဟု နောက်သွားသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းဝတ်စုံနှင့်။

ကျော်ဇင်ဦးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းတို့သည် တစ်ရပ်ကွက်တည်း၊ တစ်လမ်းတည်း နေကြသူများ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကစားဖော်၊ ကံစားဖက်တွေ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ရှိကြသည်။

ခုလက်ရှိ အနေအထားက ကျော်ဇင်ဦး တစ်စုံတစ်ခု ပြဿနာ ဖြစ်နေသလို ထင်ရသည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြပုံမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေကြဟန် ရှိ၏။ ဝိုင်းဝိုင်း မသင်္ကာ ဖြစ်လာပြီး-

“နင်... နင်တို့ ကျော်ဇင်ဦးကို ဘာလုပ်လိုက်ကြသလဲ ဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မင်းသီဟက ပျာပျာသလဲ-

“ဟာ... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး ဆိုပြီးတော့ ဒီအဝတ်အစားတွေက ဘာလဲ၊ ဒါ... ကျော်ဇင်ဦးဟာတွေ မဟုတ်လား”

ဟု နန်းမွှေးကပါ ဝင်ပြောသည်။ မင်းသီဟတို့မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဣန္ဒြေတွေလည်း ပျက်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာ-

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

တုတ်ကြီးရောက်လာပြီး မေးသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းမှာ ငိုတော့မလို မျက်နှာနှင့်-
“သူတို့နှစ်ယောက်က ကျော်ဇင်ဦးကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ မသိဘူး၊
ဒီမှာ အင်္ကျီတွေပဲ တွေ့တော့တယ်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအင်္ကျီက ဟိုဥစ္စာပါ”

မင်းသီဟက ဗလုံးဗထွေးဖြင့် ငြင်းသည်။

တုတ်ကြီးသည် ပခုံးကို တွန့်လိုက်၏။ သူသည် မိုးဝေ၏ စုံထောက်
တင်မောင်ဆွေ ဝတ္ထုတွေကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖတ်သူ ဖြစ်၏။ ပြီးမှ-

“ဒါ ကျော်ဇင်ဦးရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဆိုတာ သေချာလား”

ဟု မေးသည်။ စိုးချစ်က ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြင့်-

“မသေချာဘူး”

ဟု ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲ”

“မသိဘူး”

မင်းသီဟက စကားမှားပြန်သည်။ တုတ်ကြီးက ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ
ဖြန့်လှန်းထားသော အဝတ်အစားတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ အင်္ကျီကို
ယူပြီး နမ်းကြည့်သည်။

“အင်း... ရွံ့ပုပ်စော်လိုလို နံတယ်”

“ဘာ... ရွံ့ပုပ်စော်”

နန်းမွှေးက ရေရွတ်ရင်း သူ့အရပ်ရှည်ရှည်ကြီးနှင့် ရေတွင်းထဲ ကဲကြည့်
ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုစဉ်မှာ တုတ်ကြီးက-

“ဟော... ဒီမှာ တွေ့ပြီ သဲလွန်စ”

ဟု ပြောပြီး အင်္ကျီ၏ အောက်ဘက် အနားစွန်းဘက်ပေါ်တွင် အမှတ်
အသားပြုထားသော စာလုံးသုံးလုံးကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည်။

“တွေ့လား... ကေဇက်အို တဲ့ ဒါ ကျော်ဇင်ဦးနာမည် အတိုကောက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်... ကျော်ဇင်ဦးတို့အမေက ခုလိုပဲ သူ့အင်္ကျီတွေ
ပေါ်မှာ ကွမ်းရွက်ခဲပြီး အမှတ်အသား လုပ်ထားတတ်တယ်”

ဝိုင်းဝိုင်းက ထောက်ခံပြောဆိုပြီးနောက် ဟိုနှစ်ကောင်ဘက် လှည့်ကာ
မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

“နင်တို့ မှန်မှန်ပြောစမ်း... ကျော်ဇင်ဦး ဘယ်မှာလဲ၊ နင်တို့ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

ဝိုင်းဝိုင်းအသံမှာ တုန်နေသည်။ မျက်လုံးကလည်း ပြူးလာသည်။
ဟိုနှစ်ကောင်ဆီသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ သူ့ပုံစံမှာ ထုတော့ ရိုက်တော့
မည့်ဟန်။ ဟိုကောင်တွေ လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်ရင်း-

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ...”

သူတို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေစဉ် တုတ်ကြီးက နောက်ထပ် သဲလွန်စ
တစ်ခုကို တွေ့သွားပြန်သည်။

“ဒီမှာ လာကြည့်ကြစမ်းဟေ့”

မိုးဦးကျခါစ ဖြစ်သောကြောင့် မြေကြီးက နည်းနည်း ပျော့နေသည်။
ထို့ကြောင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖိနပ်ရာများစွာကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။ တုတ်ကြီး
က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ခြေရာတွေကို ကြည့်ရင်း-

“လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခြေရာတွေပဲ၊ ဟိုဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်
လို့ ညွှန်ပြနေတယ်... တွေ့လား”

တုတ်ကြီး၏စကားအဆုံးမှာပင်ဝိုင်းဝိုင်းက ခြေရာအတိုင်း လျှောက်ထွက်
သွားပြီ။ ကံကော်ပင် တည့်တည့်ဆီသို့-

“ဟာ... ပြဿနာပဲ၊ ပြားပြား... အဲ.. ဝိုင်းဝိုင်း မသွားနဲ့၊ မသွားနဲ့”

မင်းသီဟက ပြူးပြူးပျာပျာ လှမ်းအော်ပြီး တားသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက
ဂရုမစိုက်၊ ရှေ့ဆက်လျှောက်သည်။ စိုးချစ်က-

“နန်းမွေး... ဝိုင်းဝိုင်းကို လိုက်ဆွဲပါဦးဟ... ဟိုမှာ ဟိုကောင်က...”

နန်းမွေးမှာ စိုးချစ် ပြောသည်ကိုပင် သေချာ နားမထောင်နိုင်။ ဝိုင်းဝိုင်း
ဆီကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့ပါ လိုက်သွားရ ကောင်းမလားဟု
ချိတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။ မတတ်သာတော့သဖြင့် စိုးချစ်က-

“ကျော်ဇင်ဦး... မင်းဆီ ဝိုင်းဝိုင်း လာနေပြီကွ”

ဟု လှမ်းအော်သည်။

ကျော်ဇင်ဦးက ကံကော်ပင်နောက်မှာ ပြားနေအောင် ကပ်ပြီး ပုန်းနေရာ
က သူတို့ ပြောဆိုနေကြသံကို ကြားသည်။ ဟိုကောင်တွေ ပြဿနာတက်နေတာ
လည်း သိသည်။ အသံပေးလိုက်ရ ကောင်းမလား စဉ်းစားမိသော်လည်း သူ့အခြေ
အနေက လူသိခံလို့ မဖြစ်သောကြောင့် ငြိမ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဝိုင်းဝိုင်း
က သူ့ဆီ လာနေပြီဆိုတော့-

ကျော်ဇင်ဦးသည် ကံ့ကော်ပင်နောက်မှ ခေါင်းကလေး ပြုထွက်လာပြီး-

“ဝိုင်းဝိုင်း မလာနဲ့... ငါ့ဆီ မလာနဲ့”

ဟု လှမ်းအော်သည်။ ဝိုင်းဝိုင်း ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ ပြီးမှ-

“နင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့်ကို ဘာလုပ်ထားလို့လဲ၊ ဘာမှ မပူနဲ့...

ငါ လာပြီ”

ဝိုင်းဝိုင်းရှေ့ဆက်တိုးလာသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်-

“မလာနဲ့... မလာနဲ့ဆို”

စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့ကလည်း ‘မသွားနဲ့... မသွားနဲ့’ ဟု စူးစူးရှရှ

ဝိုင်းအော်ကြသည်။ တုတ်ကြီးနှင့် နန်းမွှေးတို့ကတော့ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိ

သဖြင့် ကြောင်ငေးနေကြ၏။

ခုလိုဖြစ်လေ ဝိုင်းဝိုင်းက ပိုမသင်္ကာဖြစ်လေ....

“ကျော်ဇင်ဦး... နင် ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ နင့်ကို ငါ ရအောင် ကယ်မယ်”

ဟု အော်ပြီး ပြေးသွားတော့မည်ဟန် ပြင်သည်။ ကျော်ဇင်ဦးမှာ ဘယ်လိုမှ

တားလို့ မရမှန်း သိသဖြင့် ကံ့ကော်ပင်ကို ကျောခိုင်းပြီး ပြေးမိ ပြေးရာ စွတ်ပြေး

လေတော့သည်။

“ဟယ်”

“ဟာ”

တုတ်ကြီး၊ နန်းမွှေးနှင့်ဝိုင်းဝိုင်းတို့၏အသံများ ပြိုင်တူထွက်သွားကြ၏။

နန်းမွှေးက မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက ဒီဘက်ကို ချာခနဲ

လှည့်လိုက်၏။

ကျော်ဇင်ဦး တစ်ခုတော့ ကံ့ကောင်းသွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ချုံပုတ်

တစ်ခု ရှိသဖြင့် အမြန် ဝင်ကွယ်လိုက်နိုင်သောကြောင့် သိပ်ထင်ထင်ရှားရှားကြီး

တော့ မမြင်လိုက်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့မှ စ၍ မိန်းကလေးတွေက ကျော်ဇင်ဦးကို ကွယ်ရာ

မှာ ‘တုံးလုံး’ ဟု ခေါ်ကြလေတော့သည်။

ကျော်ဇင်ဦးမှာ ရှက်ပြီး သုံးလေးရက်လောက် ကျောင်းမတက်ဘဲ နေသည်။ တခြား လူတွေဆို ပြောလို့ ဆိုလို့ ရနိုင်သော်လည်း တုတ်ကြီး၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ စုံထောက်ပညာဖြင့် ဖော်ထုတ်လိုက်ပုံကို ကြားချင် တာနှင့်ပင် လျှောက်ပြောမှာ သေချာသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့တွေမှာ ငါးတန်းကျောင်းသားကလေးတွေသာ ဖြစ်သော ကြောင့် ကြာကြာ ရှက်မနေနိုင်တော့။ နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျော်ဇင်ဦးက ထူးဆန်းတာတစ်ခု ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... အဲဒီတုန်းက မင်းတို့ ငါ့ကို ရေတွင်းထဲ တွန်းချ လိုက်တာလား။”

“ဟာကွာ... ဒီလောက် အန္တရာယ်ကြီးတာမျိုး ငါတို့က လုပ်ပါ့မလား။”

“အေးလေ... မင်း ပြုတ်ကျတဲ့အချိန်က ငါတို့တောင် ရေတွင်းနား မရောက် သေးဘူး။”

စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့က ငြင်းချက်ထုတ်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီတုန်းက ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချလိုက်သလိုပဲ”

“ဟင်... ဒါဆို”

ကျော်ဇင်ဦးမှာ သူ့အရှက်ကွဲတာကိုပဲ လက်တုံ့ပြန်ချင်လို့လား၊ တကယ်အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့သလားတော့ မသိ။ ထိုသတင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပြန်သည်။ လူကြီးတွေကလည်း ယုတ္တိရှိတာ မရှိတာ၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်တာ အပထား။ ကလေးတွေ ရေတွင်းနား မသွားရဲရင် အန္တရာယ် ကင်းတာပဲဟု သဘောထားပြီး ဟုတ်သယောင်ယောင် လေသံပစ်ကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ ရေတွင်းပျက်ကြီးမှာ သရဲရှိသည်။ တွန်းချတတ်သည်ဟု သတင်းထွက်သွားတော့သည်။ ညဘက်ဆိုလျှင် ရေတွင်းနားကို ဘယ်သူမှ မသွားရဲတော့။ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် ရေတွင်းပျက်ကြီးနားက ဖြတ်သွားမိတဲ့အခါတိုင်း လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ကြတာတို့ ဘာလို့ ဖြစ်ကုန်သည်။ အကဲပိုချင်သူ တချို့က ညဘက်ကျလျှင် ရေတွင်းပျက်ကြီးနားက မီးရောင်တွေ မြင်ရသလိုလို၊ စုန်းတောက်သလိုလို ပြောကြသည်။ ကြာတော့ ကလေးတွေသာမက လူကြီးတွေပါ ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်လာကြသည်။ ဒီလိုနှင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးမှာ အလိုလို နေရင်း နာမည်ကြီးလာလေတော့သည်။

ကဗျာရေးနေရင်း စကားလုံးတွေ စဉ်းစားလို့ မရဘဲ ဖြစ်လာသော အခါမျိုးတွင် ဒီနေရာမှာ လာထိုင်လေ့ ရှိသည်။ သူ့အတွေ့အကြုံအရ ဒီနေရာမှာ လာထိုင်သည့် အခါတိုင်း ကဗျာရေးဖို့ စကားလုံးတွေ ရင်ထဲက ဖိတ်အန်ကျလာတတ်စမြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကဗျာတွေ အများကြီး မွေးဖွားစေခဲ့သော ဝေဒနာကို အခြေခံပြီးမှ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အရာဟု ဆိုလျှင်တော့ ဒီနေရာကလေးသည် သူ့ကို ဝေဒနာ တွေ ပေးခဲ့သော နေရာဟု သတ်မှတ်ရပါလိမ့်မည်။

ခုချိန်မှာတော့ သူ့အတွက် အဖော်ဆိုလို့ ကဗျာနှင့် ယမကာသာ ရှိတော့ သည်။ ကဗျာရေးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်း၊ တွေးတော ငေးမောခြင်းနှင့် ညနေစောင်း လျှင် ယမကာ မှီဝဲခြင်းတို့မှာ သူ၏ နေ့စဉ်အလုပ်ပင် ဖြစ်၏။

သူက မိသားစုထဲမှာ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေး ဖြစ်၏။ ကျန် တာက မိန်းကလေးတွေချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိဘတွေက အလွန်ချစ်သည်၊ အလိုလိုက်သည်၊ အစ်မတွေ၊ နှမတွေကလည်း ဦးစားပေးသည်။

သူတို့က အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် အိမ်ခွဲနေကြသည်။ စိုးချစ်ကတော့ လူပျိုကြီးအဖြစ်နှင့်ပင် မိဘတွေနှင့်အတူ ကျန်ခဲ့သည်။ မိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ အစ်မတွေ၊ နှမတွေက သူတို့နှင့် အတူလာနေဖို့ ခေါ်ကြသည်။ စိုးချစ်က သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ် ဆိုပြီး မိဘတွေ အိမ်မှာပင် ဆက်နေသည်။

သူ့အိမ်က နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး ဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ကို ရိုးရိုးသားသား ညားခါစ လင်မယားကို အငှားတင်ထားသည်။ စပေါ် မရှိ၊ လခ မရှိ။ သူ့အတွက် ထမင်းဟင်း တာဝန်ယူရုံသာ ဖြစ်၏။ သူက ဟင်းကြေးများသူ မဟုတ်၊ များများစားတာလည်း မဟုတ်။ မနက်စာ၊ ညစာအတွက် ပေါင်းပြီး ချိုင့်နှင့် ထည့်ထားပေးရုံသာ ဖြစ်သည်။

အစ်မတွေ၊ ညီမတွေကလည်း အဆင်သင့်လျှင် ရောက်လာတတ်သည်။ သူ စားဖို့ ငါးပိကြော်၊ ဆတ်သားခြောက်၊ ငါးရုံခြောက်ဖုတ်၊ ကြက်သားကြော်၊ ငါးသေတ္တာ စသည်တို့ ယူလာသည်။ ညီမအငယ်၏ ယောက်ျားက သင်္ဘောသား ဖြစ်သည်။ တစ်ခေါက် ပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း ဘုလက်လေဘယ်ပုလင်းနှင့် သုံးဖို့ စွဲဖို့ ငွေများ လာပို့တတ်သည်။

အစ်မ အကြီးဆုံးက စိုးချစ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အနွံတာခံခဲ့သူ ဖြစ် ၏။ ခုထိလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ ရောက်လာတတ်ပြီး အိမ်ကို လှည်းကျင်းပေး၊ သူ ယူလာသော ဟင်းတွေနှင့် ထမင်း ခူးခပ်ကျွေးပြီး အဝတ်ဟောင်းတွေ ယူသွား သည်။ နောက်တစ်ပတ် လာတော့ လျှော်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီး ပြန်ယူလာသည်။

တခြားအစ်မတွေ၊ နှမတွေကလည်း ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သုံးဖို့ စွဲဖို့ ငွေအထိ လာလာပို့ကြသည်။

ဒီတော့ သူ့မှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် မပူရ။ သုံးဖို့ စွဲဖို့ ငွေအတွက်လည်း မပူရ။ သူ့မှာ အပိုသုံးစရာလည်း မလို။ ဖြစ်သလို ဝတ်၊ ဖြစ်သလို စား၊ ဖြစ်သလို နေတတ်သူ။ သူ့အဖို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ ညနေဘက်အတွက် ဘီအီး တစ်ပိုင်းဖိုးနှင့် အမြည်းဖိုး ရလျှင်ပင် လုံလောက်ပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့အနေနှင့် ငွေရှာသည့် သက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကို လုပ်စရာ မလို။ သူ ဝါသနာပါသော ကဗျာဆရာအဖြစ်နှင့်သာ ရပ်တည်နေသည်။ နာမည်ကျော် ထိပ်တန်းကဗျာဆရာ မဟုတ်သည့်တိုင် စာပေသမားတွေ အချင်းချင်း အသိအမှတ်ပြု လေးစားခံရသော အဆင့်မှာ ရှိ၏။ သူကလည်း နာမည်ကြီးချင်လို့ ကဗျာရေးနေခြင်း မဟုတ်၊ ကဗျာကို မြတ်နိုးလို့ ကဗျာနှင့် မွေ့လျော်နေချင်လို့ ရေးနေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက စာမူခရဖို့ အဓိက ထားသူလည်း မဟုတ်သဖြင့် သိပ်များများလည်း မရေးဖြစ်။ တစ်လမှ နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ်လောက်သာ ထွက်သည်။ တစ်ခါတလေ အတွေး

များပြီး တစ်လလုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် ထွက်မလာတာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ခံစားမှု မပါဘဲလည်း ရေးလေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကဗျာတွေကို ကဗျာဆရာ အချင်းချင်း တောင် ဂရုတစိုက် စောင့်ဖတ်ကြရသည်။

သူ့ကလောင်နာမည်က 'ကံကော်နီ' ။

ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်သံ ကြားရသည်။ သူ ကျောပေးထားရာဘက်မှာ လာရပ်သော ကြောင့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ ဒီဘက်ကို ကားတွေ သိပ်လာလေ့ မရှိ။ အထူးသဖြင့် ခုလို ရေတွင်းပျက်နှင့် ကံကော်ပင်နားကို တကူးတက လာစရာအကြောင်း မရှိ သဖြင့် ထူးခြားသည်ဟုတော့ ထင်မိသည်။

ကားတံခါး ဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက်-

“ဟဲ့... အညွန့်ကလေးတွေချည်း ကိုးညွန့်ခူးနော်၊ ဪ... အနာအဆာ ရွေးလို့ရအောင် ဆယ့်လေးငါးညွန့်လောက် ပိုပိုသာသာ ခူးလိုက်”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်သည်။ ဒီအသံမျိုး သူ ကြားဖူးသဖြင့် ရေတွင်းပေါင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီး ကို ဘေးတိုက်အနေအထားမှ တွေ့ရသည်။ နည်းနည်း ဝသည်။ မျက်မှန် တပ်ထား သည်။ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်၊ လေးဆယ်ကြား သူနှင့် ရွယ်တူလောက် ရှိမည်။ မြင်ဖူးသလိုပဲဟု တွေးနေတုန်း အမျိုးသမီးကလည်း လှည့်ကြည့်သည်။ ခဏမျှ အပြန်အလှန် ကြည့်မိပြီးနောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြိုင်တူ လက်ညှိုး ထိုးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက စ၍-

“ဟယ်... စိုးချစ်”

“ကြည်ကြည်စိန်... ကြည်ကြည်စိန် မဟုတ်လား”

စိုးချစ် ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ကြည်ကြည်စိန် အနား တိုးကပ်သွား သည်။

“စိုးချစ်ရယ်... ကြည့်စမ်း၊ ရုပ်ကို မနည်းဖမ်းယူရတယ်၊ နင်က တော်တော် ပိန်သွားတာကိုး ဟဲ့”

“နင်ကလည်း တော်တော် ဝလာတယ်၊ မျက်မှန်ကလည်း တပ်ထားတော့ တော်တော် ခန့်သွားတယ်၊ မင်းကတော် ရုပ်မျိုးပေါ့”

“ခုလို မြောက်ပြောတဲ့အတွက် ကျွေးစရာဆိုင်လည်း ဒီအနီးအနားမှာ မရှိတော့ အခက်သားဟ”

“ဒါနဲ့ နင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကြည်ကြည်စိန်က ကံ့ကော်ပင်ပေါ် တက်နေသော ဒရိုင်ဘာကို မော့ကြည့်ပြီးမှ-

“အိမ်က လူအတွက် ယတြာချေဖို့ ကံ့ကော်ညွန့် လာခူးတာ”

“ကံ့ကော်ညွန့်များဟာဘယ်မှာခူးခူးရသားနဲ့ ဒီအထိလာခူးရသလားဟ”

“အေးဟာ... ထူးဆန်းတယ်လို့ ဆိုရမလားပဲ၊ ယတြာချေဖို့ ကံ့ကော်ညွန့် လိုတယ်လို့လည်း ဆိုရော ငါလည်း ဒီအပင်ကြီးကို တန်းသတ်ရတော့တာပဲ၊ ငါကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီအပင်ကြီးကို လာကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်နေမိတယ်၊ ဒီအပင်ကြီးကလည်း တခြားအပင်တွေထက် စောပွင့်တတ်တော့ ပိုပြီး စွမ်းမယ်လို့လည်း ထင်တယ်၊ ငါတွက်တာ မှန်တယ်ဟ... ဒီကိုလည်း ရောက်ရော နင့်ကိုတန်းတွေ တော့တာပဲလေ”

“ငါ့ကို တွေ့တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နင်က အင်္ဂါသား မဟုတ်လား၊ အိမ်ကလူကလည်း အင်္ဂါသားပဲလေ”

“နင် ပြောသလိုဆို နင့်လူအတွက် ယတြာမကျေဘဲ ငါ့အတွက် ကျေသွားဦးမယ်”

“နင့်အတွက် ချေပေးလို့ရရင်လည်း ချေပေးချင်ပါတယ်၊ လူပျိုကြီးဘဝက လွတ်အောင်လေ”

စိုးချစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ငါ ခုထိ မိန်းမ မရသေးဘူး ဆိုတာ နင် ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“သိတာပေါ့၊ နင်က အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့သူပဲ၊ သူ့ကိုမှ မရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘူး ဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်”

ကြည်ကြည်စိန် စကားလမ်း ခင်းနေပြီ။ သူသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက စပ်စုတတ်သူ၊ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စိတ်ရင်းကတော့ အင်မတန် ကောင်းသည်။ သူများကိုလည်း ကူညီချင်သည်။ ကျောင်းမှာတုန်းက ပိုက်ဆံ မရှိလျှင် သူ့ဆိပ် ချေးရသည်။

ခုလည်း သူက အတိတ်ကို ပြန်တူးဖော်ဖို့ ဟန်ပြင်နေပြန်သည်။ စိုးချစ်

ကဘယ်လိုစကားလမ်းလွှဲရပါမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် ဒရိုင်ဘာက ကံ့ကော်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ လက်ထဲမှာ ကံ့ကော်ညွန့်တွေ ကိုင်လာသည်။

“ဒီလောက်ဆို ရလား မမ”

ဟု လာမေးသည်။ ကြည်ကြည်စိန်က လှည့်ကြည့်ပြီး-

“အေး... အေး... ရပြီ၊ မင်း ကားပေါ်မှာ တက်စောင့်နေ”

ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကြည်ကြည်စိန်က ဒီဘက်ပြန်လှည့်ပြီး ‘အဲဒီတော့ဟာ...’ ဟု စကား ပြန်ကောက်မည်ပြုစဉ် စိုးချစ်က လမ်းလွှဲလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ နင် ဒီကိုလာတာ သရဲအခြောက်ခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

ကြည်ကြည်စိန်က ရယ်သည်။

“အေးဟာ... အဲဒီအကြောင်းကို အိမ်မှာ မကြာခဏ ပြောဖြစ်တယ်။

ကလေးတွေကဆိုရင် ပုံပြင်တစ်ခုလိုဖြစ်ပြီး ခဏခဏ ပြန်ပြောခိုင်းတတ်တယ်ဟာ”

ကျော်ဇင်ဦး ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျတာ သရဲပဲ တွန်းချသလိုလို သတင်းထွက်ပြီးနောက် ဒီနားရောက်လျှင် ခပ်သုတ်သုတ် သွားကြတာ၊ ကြက်သီးထသလိုလို၊ ကျောချမ်းသလိုလို ဖြစ်ကြတာတွေ မြင်ရသောအခါ သူတို့အုပ်စုသည် နောက်ချင် ပြောင်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

တစ်ရက်ကျတော့ ကျောင်းခန်းထဲမှာ မင်းသီဟက တစ်တန်းလုံး ကြားလောက်အောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ မဲနက်က ကျောင်းကို အလာရေတွင်းပျက်ကြီးနားက ဖြတ်အလျှောက်တွင် တွင်းထဲက ရယ်သံကြီး ကြားရသဖြင့် ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးလာရကြောင်း၊ ထိုအခါ ကျော်ဇင်ဦးကလည်း ‘ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့လို့၊ မင်းက ရှည်ပြီး ရှေ့က ထွက်သွားတာကိုး’ ဟု အတိုင်အဖောက်ညီအောင် ဝင်ပြောသည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ သူတို့အုပ်စုက အရင်ဦးအောင် သွားပြီး ရေတွင်းပျက်ကြီးနောက်မှာ ပုန်း၍ အဆင်သင့် စောင့်နေကြသည်။ ဒီဘက်လမ်းအတိုင်း ပြန်သော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများမှာ သူတို့စကားကြောင့် တစ်ယောက်တည်း မပြန်ရဲကြဘဲ အုပ်စုလိုက်သာ လာကြသည်။ ရေတွင်းပျက်နား ရောက်လျှင်လည်း ခပ်သုတ်သုတ် လစ်ကြသည်။ တချို့ ခပ်ရဲရဲ ကျောင်းသားတွေသာ တစေ့တစောင်း ကြည့်သွားကြသည်။

မိန်းကလေးတွေကတော့ အနားရောက်လျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်ကုန်ကြသည်။ တချို့ကလည်း အပြေးတစ်ပိုင်း သွားကြသည်။ ဒါကို ချောင်းကြည့်ရင်း သူတို့က ကြိတ်ရယ်ကြသည်။

ကံဆိုးသူကတော့ ကြည်ကြည်စိန် ဖြစ်၏။ သူသည် မုန့်စားဆင်းချိန် တုန်းက ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် တွဲဖက်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးနှင့် ညွန့်ဝင်း ဆယ်သူက ပိုချောသလဲ ငြင်းကြရာမှ ပြဿနာတက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူက တစ်ဘက်၊ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ဘက်။

ကျောင်းဆင်းတော့ စိတ်ကောက်ပြီး အဖော်တွေကို မစောင့်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရှေ့က ထွက်လာမိ၏။ အစကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ဆိုးတာပဲ သတိရသည်။ ရေတွင်းပျက်ကြီးနား ရောက်လာမှ သူ တစ်ယောက်တည်းပါလား ဆိုတာ တွေးမိပြီး ကြောက်လာသည်။ ရေတွင်းဘက် လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သည်။

ထိုစဉ်မှာ မင်းသီဟက မနက်ကတည်းက ဝှက်ထားခဲ့သော အုန်းသီးခြောက်တစ်လုံးကို ရေတွင်းထဲ လှိမ့်ချလိုက်၏။ အုန်းသီးက ရေထဲ အရှိန်နှင့်ကျပြီး လိုက်သံကြောင့် ဝုန်းခနဲ အသံကြီး မြည်သွား၏။

ကြည်ကြည်စိန်မှာ တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျော်ဇင်ဦးသည် နဂိုက အသံပြရတဲ့ ကြားထဲ တမင် အောအောကြီး လုပ်ပြီး 'ဝါးဟားဟားဟား' ဟု ရယ်သံပေးလိုက်သည်။ ကြည်ကြည်စိန်မှာ 'အောင်မယ်လေး... သောက်ပလုတ်တုတ်၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ဣတိပိသော' ဟု အော်ရင်း ပြေးဖို့ ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် ထဘီနှင့် ခြေထောက်ကို တုပ်မိနေသဖြင့် မပြေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရာမှ အကြောက်လွန်ပြီး သတိမေ့သွား၏။

ဒီတော့မှ ဟိုကောင်တွေ ပြေးထွက်လာပြီး သတိရအောင် ဝိုင်းနှာနှပ် ယူရသည်။ ထိုညက ကြည်ကြည်စိန် ဖျားလေတော့သည်။

ထိုပြစ်မှုကြောင့် ကျော်ဇင်ဦး၊ မင်းသီဟနှင့် စိုးချစ်တို့မှာ အိမ်က လူကြီးတွေ ဆူတာ၊ ရိုက်တာလည်း ခံရသည်။ ကျောင်းမှာလည်း အတန်းပိုင်ဆရာမက ဆော်သေးသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးကလည်း မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ အိမ်သာတွေ ဆေးကြောဖို့ ပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့သေးသည်။

ကြည်ကြည်စိန်က ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ မနေ့ကပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံမျိုးဖြင့် တခစ်ခစ် ရယ်နေပြီးမှ-

“အေးဟာ... တစ်ခါတစ်ခါ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးရတာ ပျော်စရာတစ်မျိုးပဲ၊ အင်းလေ... နင့်အဖို့တော့ လွမ်းစရာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ဟု အနှောင့်အသွား မလွတ်သော စကားကို ပြောပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် စိုးချစ်က-

“ကဲ.. သွားတော့လေ၊ တော်ကြာ ကံ့ကော်ညွန့်တွေ ညှိုးကုန်လို့ ယတြာ မချေလိုက်ရဘဲ နေဦးမယ်”

“အေးပါဟ... အဲ... ဒါနဲ့ နင်က နာမည်ကြီးကဗျာဆရာ ဖြစ်နေပြီဆို”

“နာမည်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သာမန်လောက်ပါပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ငါ ကဗျာရေးနေတာ နင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ မတွေ့တာ ကြာပြီပဲဟာ”

“သိတာပေါ့၊ တစ်လောက ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ တွေ့လို့ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ပြောရင်း သူ ပြောလို့ သိတာ၊ အိမ်ကလူကလည်း စာသိပ်ဖတ်တာလေ၊ နင့်ကဗျာ တွေကိုလည်း ကြိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါက ကဗျာဆရာ ကံ့ကော်နီ ဆိုတာ ငါ့သူငယ်ချင်း ပဲလို့ ကြွားရတာပေါ့၊ အိမ်က လူကတောင် နင့်ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေသေး တယ်၊ တစ်ရက်လောက်တော့ နင့်ကို ဖိတ်ကျွေးဦးမယ်”

“ရပါတယ်ဟာ၊ ငါက ကဗျာရေးနေတာကို သိပ် လူသိခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အို... ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ခင်လို့ ကျွေးတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့ နင် ကြိုက်တတ်တာလည်း ပါမှာပါ၊ အိမ်က လူကလည်း ညနေဆို နှစ်ပက်၊ သုံးပက် တော့ သောက်တတ်တယ်လေ”

“ဟာ... ငါ သောက်တတ်တာပါ နင်က သိနေတာကိုး၊ ဝိုင်းဝိုင်းက အကုန် လျှောက်ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ခုထိ ဆွေးနေတုန်းပဲ ဆိုတာလည်း ပြောတယ်”

“ကဲ... ကဲ... သွားပါတော့ဟာ”

ဆိုပြီး နှင်လိုက်ရသည်၊ ဒါတောင် မသွားခင်မှာ-

“ဝိုင်းဝိုင်း ပြောတာ ဟုတ်မှာပါ၊ အခုလည်း နင် ဒီနေရာမှာ အလွမ်းပြေ လာထိုင်ရင်း အရင်က အကြောင်းတွေ သတိရနေတာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောသွားသေးသည်။ သူက -

“ကဗျာရေးဖို့ စဉ်းစားနေတာပါဟာ”

ဟု ဖြောင့်ကွယ် ကွယ်လိုက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ကဗျာဆိုတာက
လည်း အလွမ်းဖြေခြင်း တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

စောစောက ကြည်ကြည်စိန်ပြောသွားသော စကားတစ်ခွန်းကိုမှတ်မှတ်
သားသား ဖြစ်မိ၏။ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို ပုံပြင်လို-ပြန်ပြန်ပြောရ
တယ်တဲ့။ သူ့အကြောင်းကိုကော... သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ အလွမ်းပုံပြင်
တစ်ပုဒ်လို ခုထိ ပြောစမှတ် ပြုနေကြဆဲများ ဖြစ်လေမလား။

ခင်မေတင့်သည် စိုးချစ်ကို လှမ်းမြင်သောအခါ ဝမ်းသာသွားမိလေ၏။ ဒီနေ့ သူ၏ ကျောင်းသွားဖော်ဖြစ်သော မေရီအောင်က ဖျားနေသည်။ တခြားလူတွေကို စောင့်ပြီးမှ တူတူလိုက်လို့လည်း မဖြစ်။ ဒီနေ့ သူတို့ ဘုရင့်နောင်အသင်း သန့်ရှင်းရေး အလှည့်ကျသဖြင့် ကျောင်းကို စောစောရောက်ရမည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တည်းပင် ထွက်လာခဲ့ရ၏။ လမ်းမှာ တခြား ပြဿနာတော့ မရှိ။ ဒီလမ်းခရီးမှာ လူမယ့် ယက်မယ့် လူ၊ အနှောင့်အယှက်ပေး မယ့် လူ မရှိ။ ကျောင်းသူမို့ ပိုပြီးတော့တောင် အန္တရာယ် ကင်းသေးသည်။ ဒီမြို့နယ်အတွင်းမှာ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူ ဆိုလျှင် အားလုံးက စောင့်ရှောက်ကြတာချည်းပဲ။

ပြဿနာကတော့ ရေတွင်းပျက်ကြီးနားကနေ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်မလျှောက်ရဲခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ခုတစ်လော့ ရေတွင်းပျက်ကြီးနား ဖြတ်လျှောက်လျှင် နောက်က တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာသော ခြေသံလိုလို ကြားရတတ်သည်ဟု သတင်းထွက်နေတော့ ပိုလန့်တာပေါ့။

ရေတွင်းပျက်ကြီးဆီ ဦးတည်သော မြေနီလမ်းလေးဘက် ချိုးကွေ့လိုက်စဉ်မှာပင် ရှေ့က ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက် လျှောက်သွားနေသော စိုးချစ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူလည်း ဝမ်းသာသွားပြီး ခြေလှမ်းမြန်မြန် လျှောက်ရင်း

စိုးချစ်ကို အမိလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စိုးချစ်၏ ခြေလှမ်းက ပိုသွက်သဖြင့် မမိတဲ့ အပြင် ပိုတောင် ကွာသွားသလို ဖြစ်နေသဖြင့်-

“စိုးချစ်... ဟဲ့... စိုးချစ်”

ဟု လှမ်းခေါ်သည်။ စိုးချစ်က ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ မသိ။ သူ ခေါ်တာကို မကြား။ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ ထပ်ခေါ်မှ လှည့်ကြည့်သည်။

“စိုးချစ်... ငါ့ကို စောင့်ဦး”

ဟု အော်လိုက်တော့ စိုးချစ်က ရပ်နေသည်။ သူ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် သွားသည်။ အနားရောက်တော့-

“ဘာလဲဟေ့... ခေါင်းတုံးမ”

ခါတိုင်းတုန်းကသာဆိုလျှင် သူ့ကို ခေါင်းတုံးမ ခေါ်လျှင် အလွန် စိတ်ဆိုး သည်။ ခုကျတော့ စိတ်ဆိုးဖို့ သတိမရဘဲ စိုးချစ်ကိုတောင် မျက်နှာချိုသွေးလိုက် ရသေးသည်။

“ငါ အဖော်မရှိလို့ဟာ၊ တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ပျင်းတာနဲ့”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နင် ကြောက်လို့ မဟုတ်လား”

ခင်မေတင့်က ပြုံးစိစိသာ လုပ်နေသည်။

“နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဘယ်က သရဲလာခြောက်မှာလဲဟာ၊ ခြောက်ချင်လို့ ရှိရင်လည်း နှစ်ယောက် မကလို့ ဆယ်ယောက် စုပြီးသွားလည်း ခြောက်မှာပဲ”

“တော်တော့ဟာ၊ အဲဒီအကြောင်း မပြောနဲ့”

“ဒါနဲ့ နင်က စောလှချည်လား”

“ဒီနေ့ ငါတို့အသင်း သန့်ရှင်းရေးနေလေ၊ နေပါဦး... နင်ကကော ဘာဖြစ် လို့ အစောကြီး လာရတာလဲ၊ ကျော်ဇင်ဦးတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ထားလို့လား”

“အံ့မယ်... နင်တို့ မိန်းကလေးတွေလို ထစ်ခဲနဲ့ စိတ်ကောက်ကြ၊ မခေါ် ဘဲ နေကြတယ်များ ထင်နေလို့လား၊ ဒီကောင်တွေက ပိုက်ကျော်ခြင်း ခတ်ဖို့ အစောကြီးကတည်းက သွားကြပြီ၊ ငါက အိမ်မှာ ကိစ္စရှိနေလို့ ခုမှ အမိလိုက်ရတာ၊ နင့်ကို စောင့်ခေါ်နေရတာနဲ့ ပထမတစ်ပွဲတော့ လွတ်တော့မှာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ဟာ၊ ရေတွင်းပျက်ကြီးကို ကျော်ပြီးရင် နင်တစ်ယောက်တည်း သွားရဲပြီပဲ၊ ငါ ရှေ့က အရင်လစ်တော့မယ်”

“အေးပါ... ရပါတယ်၊ ရေတွင်းကျော်ကျော်ချင်းတော့ မလုပ်နဲ့ဟာ၊ နည်းနည်း လှမ်းတဲ့ထိတော့ စောင့်ပေါ့”

တကယ်တော့ ပိုက်ကျော်ခြင်းပွဲ လွတ်မှာစိုးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတည်း မဟုတ်။ စိုးချစ်က ခြင်းခတ်တာကို ဟိုကောင်တွေလောက် သဲကြီးမဲကြီး ဝါသနာ ပါခြင်း မရှိ။ သူငယ်ချင်းတွေ လုပ်လို့ လိုက်လုပ်ခြင်းလောက်သာ ဖြစ်၏။ သူ တကယ် ဝါသနာပါတာက စာဖတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူက ခင်မေတင့်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွဲပြီး ကျောင်းထဲ မဝင်လို ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်၊ ဒီလိုတွဲသွားရတာရှက်စရာကောင်းသည် ဟု ထင်သည်။

“ခင်မေတင့်... ခုဆိုရင် ငါက နင့်ကို ကူညီလိုက်တဲ့အတွက် ငါ့ကျေးဇူး နှင့်အပေါ် တင်သွားပြီနော်”

“အံ့မယ်... ဘာမှလည်း လုပ်ပေးရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အတူတူ လမ်းလျှောက် ရုံလေးပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အချင်းချင်း ကူညီတာကို ကျေးဇူးရှင် လုပ်ချင်သေးလို့လား”

“ဘာမှ မဟုတ်လောက်ဘူး ဆိုရင်လည်း နင့်ဘာသာ တစ်ယောက် တည်း သွားတော့လေ”

“ကဲပါဟာ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျေးဇူးရှင်ရယ်”

ခင်မေတင့်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောရင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။ ခင်မေတင့် သည် သူ့ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးဖြင့် ခဏခဏ မျက်စောင်းထိုးလေ့ ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် စိုးချစ် မနေတတ်။ ဒီလိုအကြည့်မျိုးကိုလည်း သူ မကြိုက်။ ဒါတွေကြောင့်လည်း ခင်မေတင့်နှင့် ကျောင်းထဲ နှစ်ယောက်တွဲ မဝင်လိုခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

“ကဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့ကျေးဇူး နှင့်အပေါ် တင်နေပြီဆိုတော့ နင်က တစ်နည်း နည်းနဲ့ ကျေအောင် ဆပ်ရတော့မယ်”

“နင်ဟာ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ဖတ်ပြီးတော့ ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလိုတွေချည်းပဲ၊ ကဲ... ပြောပါဦး၊ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှာလဲ”

“ငါ့ကို စာကူးပေး”

“ဘာ...”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ ပထဝီတွေ ကူးစရာ ရှိနေတယ်”

“ပထဝီချိန်မှာ နင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ငါ လက်နာနေလို့ဟ”

စိုးချစ် လိမ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်တော့ မြန်မာစာ ဆရာမက အလယ်တန်း ကဗျာလက်ရွေးစင် သင်ရင်း လေးသုံးနှစ် ကာရန်ယူပုံအကြောင်း၊ သံပေါက်စပ်နည်းအကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ထိုအခါ စိုးချစ်မှာ သုံးကြောင်းကဗျာ လေးတွေ စပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။ ပထဝီအချိန်မှာလည်း စာခေါ်ပေးတာကို လိုက်ကူးသလိုလိုနှင့် ကဗျာတွေ စပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“အဲဒါဟာ... နင် ကူးပေးပါလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဟ၊ ငါကလည်း အားတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငါ့အိမ်စာတွေတောင် မနည်းပြီးအောင် လုပ်နေရတာ”

“နင့်အလှည့်ကျတော့ ဒီလိုလား”

ခင်မေတင့်သည် စာကူးရမှာလောက် ပျင်းတာ မရှိ။ စာကူး မပေးလို့ ဆိုပြီး စိုးချစ်က သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မှာလည်း စိုးသည်။ ရေတွင်း ပျက်ကြီးနားလည်း ရောက်လာပြီ။ တကယ်လို့များ ဟိုကောင်က သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးလျှင် သူလည်း လိုက်ပြေးရကောင်းမလား။ ဟိုကောင် ထွက်ပြေးသည် ပင် ဖြစ်စေ၊ လူကို လှမ်းမြင်နေရလျှင် သိပ်ကြောက်မိမှာ မဟုတ်ဘူးဟုလည်း ထင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောက်တာတော့ ကြောက်မှာပဲ။

“ဒါဆိုရင်လည်း...”

စိုးချစ်က စကားစမည့်ဟန် ပြင်လိုက်စဉ် ခင်မေတင့်သည် ‘ဟယ်’ ဟု ရေရွတ်ရင်း ရေတွင်းပျက်ကြီးဘက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စိုးချစ် လိုက်ကြည့်သော်လည်း ဘာမျှ မတွေ့ရ။

“နင် ဘာမြင်လို့လဲ၊ သရဲခြောက်လို့လား”

ခင်မေတင့်က ဘာမှ မပြောဘဲ ကဲ့ကော်ပင်ပေါ် လက်ညှိုးထိုးပြနေ သည်။ ခင်မေတင့် အကြောက်လွန်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသလား ထင်ရ၏။

“ခင်မေတင့်... ခင်မေတင့်”

စိုးချစ်က စိုးရိမ်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ခင်မေတင့်က-

“ဘာလဲ”

ဟု ထူးသည်။

“နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဟိုမှာဟ... ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ... ဘာမှလည်း မတွေ့ပါလား”

“ငါ တွေ့တယ်”

“ဟင်... ဘာကြီးလဲ”

“ကံ့ကော်ပန်း”

“ဟာ... ပေါက်နေပြီလား၊ ကံ့ကော်ပွင့်ဖို့ လိုပါသေးတယ်ဟ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ဒီအပင်ကြီးက တခြားအပင်တွေထက် စောပြီး ပွင့်တတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်ဟ”

“ငါတော့ ဘာမှ မတွေ့ပါလား၊ ကေန္တတော့ ရုက္ခစိုးက နင့်တစ်ယောက် တည်းကိုပဲ ပြတာ ထင်တယ်”

ဟု စိုးချစ်က ပြက်ချော်ချော် ပြောသည်။

“ငါ တကယ်မြင်တာပါဟ၊ တစ်ပွင့်တည်းရယ်၊ ဟိုမှာ ကြည့်”

ခင်မေတင့် လက်ညှိုးညွှန်ရာကို လိုက်ကြည့်သော်လည်း မမြင်ရ။

“မတွေ့ပါဘူး”

“နင် သေသေချာချာ မကြည့်လို့ပါ၊ နည်းနည်းကောက်နေတဲ့ အကိုင်း ကြီးရဲ့ ထိပ်ဖျားကို ကြည့်လိုက်၊ တွေ့လား”

စိုးချစ် ကြည့်လိုက်တော့ ဖြူတူတူတော့ မြင်တာပဲ။

“နင့်ဟာက စက္ကူစုတ်ကြီး ငြိနေတာ ဖြစ်မှာပါ”

“ကံ့ကော်ပန်းမှ ကံ့ကော်ပန်းအစစ်ပါဟာ၊ နင်က မျက်စိ မကောင်း လို့ သေချာမမြင်တာ ဖြစ်မယ်”

“ကဲ... ကံ့ကော်ပန်းပဲ ထားပါတော့၊ ကံ့ကော်ပန်း တွေတာများ စိန် လက်ကောက်တွေတာ ကျနေတာပဲ”

“ငါ့အတွက်တော့ ကံ့ကော်ပန်းက စိန်လက်ကောက်ထက် အဖိုးတန် တယ်လို့ ထင်တယ်”

ခင်မေတင့်သည် ကံ့ကော်ပန်း ခရေစီ ဖြစ်၏။ အဝတ်အစားအသစ်

ဝမ်းဆက်ယူမလား၊ ကံ့ကော်ပန်း ယူမလား ဆိုလျှင် ကံ့ကော်ပန်းကို လက်ညှိုး ထိုးပြမည့်သူ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ခုဟာက အလွန်ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေ၊ ကံ့ကော်ပန်းတွေထဲ မှာ အစောဆုံးပွင့်တတ်သော အပင်ကြီး၏ ပထမဆုံးသော ကံ့ကော်ပွင့်၊ တစ်ပွင့် တည်းသော ကံ့ကော်ဦး။

ဒီကံ့ကော်ပွင့်ကိုသာ ပန်ခွင့်ရလိုက်လို့ကတော့ ကျောင်းက မိန်းကလေး တွေ အားလုံး ငေးသွားကြရမည်။ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းက အစ်မကြီးတွေတောင် မနာလို ဖြစ်သွားကြရမည်။ ဒီနှစ်မှာတော့ ကံ့ကော်ပွင့်ကို ပထမဆုံး ပန်နိုင်တာ ခင်မေတင့်ပဲဟေ့ ဆိုပြီး စံချိန်တင်သွားရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်-

- “စိုးချစ်... အဲဒီကံ့ကော်ပန်း တက်ခူးပေးပါလားဟာ”
- “ဟာ... အလိုလိုကမှ နင့်ကို စောင့်ခေါ်ရလို့ နောက်ကျနေရတဲ့အထဲ”
- “နင့်ကို ငါ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်လေဟာ”
- “အံ့မယ်... ငါ့ကို ကျော်ဇင်ဦးလို အစားနဲ့ မျှားလို့ရမယ်များ ထင်နေလား”
- “လုပ်ပါဟာ၊ ငါ ကံ့ကော်ပန်း မြင်ရင် မနေနိုင်လို့ပါ”
- “မခူးပေးပါဘူး၊ ကဲ... အချိန်မရှိဘူးဟာ၊ သွားမယ်၊ နင် မလိုက်ချင်ရင် လည်း အဲဒီမှာ သွားရည်ယိုပြီး နေခဲ့တော့”

စိုးချစ်က ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ခင်မေတင့်သည် တစ်စုံတစ်ခု သတိရ 'ဟန်ဖြင့်-

“နင် ခုနပြောတာလေ၊ ပထဝီတွေ ပြန်ကူးရမယ် ဆိုတာ၊ အဲဒါ ငါ ကူးပေး မယ်လေဟာ”

စိုးချစ် တစ်ချက် တွေ့သွားသည်။ ပိုက်ကျော်ခြင်းပွဲ မမီလို့လည်း ဘာမျှ အရေးမကြီး။ ကံ့ကော်ပွင့် တက်ခူးပေးရတာက ဘာမျှ မခဲယဉ်း။ ငါးမိနစ်လောက် နှင့် ပြီးနိုင်သည်။ စာတွေ ပြန်ကူးရမှာက မစားသာ။ ခူးပေးလိုက်ရ ကောင်းမလား၊ စဉ်းစားနေတုန်း-

“တစ်ခု ရှိသေးတယ်ဟာ၊ ငါတို့ ဦးလေးဆီမှာ 'ကဗျာရေးချင် စာစပ်သင်' ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ကဗျာစပ်နည်းတွေ ပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီ စာအုပ် နင့်ကို ငှားမယ်လေ”

ဟု ခင်မေတင့်က ထပ်ပြီး ကမ်းလှမ်းသည်။ ဒီတစ်ချက်ကတော့ အညှာ

ကို ကိုင်လှုပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စိုးချစ်သည် ကဗျာစပ်နည်းစာအုပ် ဆိုတာ ကြားလိုက်သည်နှင့်-

“နင်... နင် တကယ်ပြောတာလား”

ဟု အူယားဖားယား မေးမိ၏။

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“နင်...”

ဆိုပြီး စကားဆက်ဖို့ ခက်နေ၏။ သူတို့ ယောက်ျားအချင်းချင်း ဆိုလျှင် ‘မင်း... ယောက်ျားနော်’ ဟု ကတိကို အတည်ပြုလေ့ ရှိ၏။ အခုကျတော့ ‘နင်.. မိန်းမနော်’ ဆိုပြီး ပြောလို့ မရ။ ထို့ကြောင့်-

“နင်... ကတိနော်”

“အေးပါဟ၊ ကဲပါ... မြန်မြန် ခူးပေးစမ်းပါ။ သန့်ရှင်းရေးသွားဖို့ နောက်ကျ နေဦးမပင်”

စိုးချစ်က ‘နင်... ငါ့ကို ဘတ်တာ ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်’ ဟု စိတ် မချသလို ပြောပြီး ကံ့ကော်ပင်ပေါ် တက်သည်။ ကံ့ကော်ပွင့်နေသော နေရာကို ခင်မေတင့်က ညွှန်ပြပေးသည်။ ကွေးကောက်နေသော အကိုင်းက သိပ်မမြင့်လှ။ စိုးချစ်သည် ကိုင်းဖျားဘက်ဆီသို့ ဖျတ်လတ်စွာ ကူးသွားသည်။ ခင်မေတင့် ပြော တာ အမှန်ပဲ။ ထူးခြားစွာ ကြီးမားလှပသော ကံ့ကော်တစ်ပွင့်သည် အရွက်တွေ ကြားထဲက ထိုးထွက်နေသည်။

“စိုးချစ်... အကိုင်းရှည်ရှည်လေး ပါအောင် ခူးနော်”

စိုးချစ်က ‘အေးပါ’ ဟု ပြန်ပြောပြီး ကံ့ကော်ပန်းဆီ လက်လှမ်းသည်။ နည်းနည်းလိုနေသဖြင့် ခြေဖျားထောက်လိုက်၏။ ကံ့ကော်ပွင့်ဆီထိ မမီသော် လည်း အကိုင်းဖျားကို လိမ်ချိုး၍ ခူးလို့ ရသည်။ အကိုင်းက ပျဉ်းတွဲနေသဖြင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“အရမ်းမဆွဲပါနဲ့ဟ၊ အပွင့်နာသွား... ဟာ”

ခင်မေတင့် စကား မဆုံးသေး။ စိုးချစ်က သစ်ကိုင်းကို ဆောင့်အဆွဲ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး အောက်ပြုတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူ တက်နေသော သစ်ကိုင်း က သိပ်မြင့်လှတာ မဟုတ်သောကြောင့်သာ သက်သာသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“စိုးချစ်... စိုးချစ် ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ခင်မေတင့်က စိုးရိမ်တကြီးအော်ဟစ်ရင်း ပြေးသွားသည်။ စိုးချစ်သည် လူးလဲထလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ ကံ့ကော်ကိုင်းကို ကိုင်လျက်သား။ ထိပ်ဖျားက ကံ့ကော်ပွင့်ကလည်း ကံ့ကောင်းထောက်မစွာ အထိအခိုက် မရှိ။ ပကတိအတိုင်း။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟ၊ ခုလိုဆိုတော့ မြေကြီးပေါ် အမြန် ပြန်ရောက် တာပေါ့၊ ကဲ... ရော့”

စိုးချစ်က ကံ့ကော်ပွင့်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“နင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ခင်မေတင့် ထပ်မေးရင်း ကံ့ကော်ပွင့်ကို လှမ်းယူသည်။ ကျေနပ် ပျော်ရွှင် စွာ ငဲ့နမ်းမည်ပြုပြီးနောက် အံ့သြသွား၏။ ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ကံ့ကော်ပွင့်ရဲ့ ပွင့်ချပ်ပေါ်မှာ အနီစက်ကလေးတွေ။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ အနီစက် များမှာ ပင်ကို ပါလာသော အစက်အပြောက်များ မဟုတ်။

“ဟယ်... သွေးတွေ”

ခင်မေတင့် ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။ ထိုသွေးစက်များ သည် စိုးချစ်၏ မေးဖျားရှိ ဒဏ်ရာမှ လွင့်စဉ် ထွက်ကျလာခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

စိုးချစ်သည် မေးဖျားက ဒဏ်ရာကြောင့်ရော၊ အနာရှိန်နှင့် အဖျားဝင်လာတာ ကြောင့်ရော ကျောင်းသုံးရက် ပျက်သွားသည်။ ခင်မေတင့်ကတော့ ကတိတည် ပါသည်။ တည်ရုံမက လွန်တောင် လွန်သွားသည်။

အစတုန်းက ပထဝီ တစ်ဘာသာတည်းသာ ကူးပေးဖို့ ကတိပြုခဲ့တာ။ ခုတော့ ကျောင်းပျက်ရတဲ့ သုံးရက်စလုံးအတွက် အခြားဘာသာတွေပါ ကူးပေး ရှာသည်။ ပြီးတော့ ‘ကဗျာရေးချင် စာစပ်သင်’ စာအုပ်ကို တကယ်ပင် ယူလာပေး ခဲ့သည်။ ထိုသုံးရက်အတွင်း သေသေချာချာ ဖတ်ပြီး လေ့လာလိုက်သောအခါ ကဗျာစပ်နည်းတွေကို ပို၍ နားလည်လာရ၏။

“နောင်တစ်ချိန် ငါ ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်လာရင် နင့်ကျေးဇူးလည်း ပါ တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

ဟု စိုးချစ်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။

ခင်မေတင့်က စိုးချစ်တို့အိမ်ကို ဒီရက်အတွင်း ညနေတိုင်း ရောက်ရောက် လာသည်။ စိုးချစ်အတွက် ကြက်သားမြူစွမ်းပြုတ်တို့၊ ကြက်ဥပူတင်းတို့ ယူလာ တတ်သည်။ စိုးချစ်က မလာစေချင်။

“နေပါစေဟာ... ငါတို့အမေကလည်း နေ့တိုင်း ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ပေးနေ တာပဲ၊ အစ်မတို့ကလည်း ငါ စားချင်တာ လုပ်ပေးပါတယ်ဟ”

ဟု ဘားမြစ်စကား ဆိုသည်။ ခင်မေတင့်က-

“မလာလို့ မရဘူးဟ၊ အမေက ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်တာ ကိုယ့်မှာသတင်း မေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ် ဆိုပြီး လာခိုင်းတာဟ”

“ဪ... နင်တို့အမေက လာခိုင်းလို့သာ လာရတာပေါ့၊ နင်က လာချင် လို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟု စိုးချစ်ဆီ ရောက်နှင့်နေသော မင်းသိဟက ပြောသည်။ ခင်မေတင့်က-

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ဟာ... ငါကလည်း စေတနာ ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကြက်ဥပူတင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ပေါင်းလာတာပေါ့”

ထိုအခါ ကျော်ဇင်ဦးက-

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတို့လည်း စားရတာပေါ့”

“အေးကွာ... ကံကော်ပန်းလေး တစ်ပွင့် ခူးပေးရုံနဲ့ တော်တော်စားသာ တာပဲ၊ ဒီမှာဟေ့... ခေါင်းတုံးမ”

“ဘာပြောတယ်”

“အဲ... ခင်မေတင့်၊ နောက်တစ်ခါ ကံကော်ပန်း လိုချင်ရင် ငါ့ကို ပြော သိလား၊ ငါ တက်ခူးပေးမယ်၊ တကယ်လို့ အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ဒဏ်ရာ ရခဲ့ရင်... အဲ... ငါက မြူစွမ်းတော့ မကြိုက်ဘူး၊ ကြက်သားကြော်ပြီး လာပို့ဟာ”

ဟု မင်းသိဟက နောက်တော့ ခင်မေတင့်က-

“နင့်ကျရင်တော့ အဲမဲရိုးပဲ ရမယ်”

ဟု ပြန်ပက်သည်။ သူ့ကို ခေါင်းတုံးမဟု ခေါ်လိုက်သောကြောင့် စိတ်ခု သွားတာလည်း ပါသည်။

ခင်မေတင့်သည် ငယ်ငယ်တုန်းက အလွန်ညစ်ပတ်သည်။ ခေါင်းလည်း မှန်မှန် မလျော်သဖြင့် သန်းလည်း အလွန်ထူသည်။ နောက်တော့ အနာတွေ ပေါက်